

איתי



איתי

"הנה אקח את מבט עיניך
עצבו השקט, צחוקו המאיר
הרוך הברוך, הרועץ ממך,
הרופא לליבי כמרחב הניר
הנה אקח את מבט עיניך
הנה אקח וצררתי בשיר..."

רחל





❖

בחלום הכי רע ובמחשבות הכי עמוקות, לא חשבתי שאני אעמוד אי פעם על קבר פתוח של נכד. הנכד הראשון האהוב שלנו.

עלינו ארצה עם שלושה ילדים מתוך רצון להשלים את החינוך שקבלנו וחנכנו ברוח של תורה ועבודה. תודה לה', בזה הצלחנו מאוד, הם הקימו משפחות יפות, ברוח שחשבנו וחנכנו.

משפחות שגדלו, אבל איתי היה תמיד הנכד הראשון, הבכור שהפך אותנו לסבא וסבתא, והוא קרא לנו בבא וזידא.

הוא עבר את כל המסלול עד הצבא, גן, ביה"ס, תיכון טכנולוגי בבר-אילן וכל החלומות על העתיד שלו ושל ההורים שיחיו ויהיו בריאים נראו כמתגשמים. עד שבא הזמן לתרום למדינה ודווקא גבעתי.

אבל בשמיים חשבו אחרת, והוא נלקח מאתנו בפגוע הרצחני בכפר דרום.

יום חמישי היה לו חופש והוא בא כדי להפתיע אותנו ולראות אתנו ביחד את הקלטת של הטירונות. הכל בגאווה ובטחון, אלו היו נשיקות האחרונות. במוצאי-שבת, עוד דברנו בטלפון ונפרדנו. הוא היה בטוח שבפסח הוא ישאר עם החיילים, בכדי לערוך אתם את ליל הסדר.

הוא עלה כגיבור וקדוש לשמים. ה' כנראה רצה אותנו על ידו למעלה שיהיה מליץ יושר לכל המשפחה וכל עם ישראל.

כל זה לא מקטיף את הכאב ואת הסבל. קודם כל את האבידה של נכד, אהוב ובכור. שנית לראות בת וחתן סובלים וכואבים את האסון שפגע בהם, ואנו לא יכולים לעזור להם, ואנחנו גם בתוך הכאב. מה שכן, אנחנו מעריכים את הכוח שלהם לדעת לעמוד ולקבל את גזירת השמים, ולעשות את כל האפשרי בכדי להנציח את שמו. כתיבת ספר תורה, קופות צדקה וגמ"ח. ניהול של הכל שיגיע למשפחות נצרכות ולחזק את החינוך בבית לבנות שיחיו.

ה' כנראה רצה לנסות אותנו, עד כמה האמונה היא חזקה ואמיתית אצלנו. אז אנחנו ממשיכים להאמין שהדרך שהלכנו בה וחנכנו אותם היא הדרך הנכונה. שהקדוש איתי ה' יקום דמו, ישמור על כל המשפחה מהשמים.

פה אצלנו אתה - איתי חי תמיד בכל עת ובכל רגע. השמחה בלב שלנו, לא נמצאת מאז. אולי הזמן ירפא את הכאב וכשירצה ה' נחגוג בשמחות אצל הבנות - עינת והילה.

בקשתנו היא שאיתי וכל החיילים שנפלו בזמן האחרון יהיו כבר האחרונים ונשמע כבר בארצנו את קול הגאולה השלמה.

מדברי זידא על קברו הסרי של איתי ז"ל

פרחים

כשהלכתם לצבא החיים נמשכו
וביום אניב כהיר נלקחו
19 אביבים חיייתם ורק לזה אתם זכיתם.
באומות אחד נהרגתם
ונשמחתם עלתה לבורא עולם
חלקכם חיילים, חלקכם אורחים
אך אין זה משנה, אתם מלאכים.
כולם כאן אומרים להיות חזקים
אך כמה אפשר כשעליכם בוכים
כנפיים קיבלתם לעולמים
אבל נשמחתם אצלנו בפנים
ילדים קטנים לנו נלקחו
ובאומות אחד חייכם נפסקו
אתם שמונה קורבנות שלום
אך איזה שלום הוא גורא ואיום
אתם שם בקבר והאל יעזור
אתם שם באדמה אל תראו
אליכם אנחנו נחזור.

הילה דינר





ראש המטה הכללי

לישראל	הגנה	צבא
3359	כא-7 -	סימננו:
תשנ"ה	אייר	ב'
1995	מאי	2

משפחת דינר

אשתו ציני זינקה

איתכם באבלכם על מות יקירכם, סמל איתי דינר זכרונו לברכה.

איתי זכרונו לברכה נפל במאבק נגד הטרור, מהתפוצצות מכונית תופת בסמוך לאוטובוס בו נסע, באזור כפר דרום שנחבל עזה, ביום ט' בניסן תשנ"ה, 9 אפריל 95.

איתי שירת כלוחם בגדוד "שקד" של חטיבת "גבעתי", ותואר על ידי מפקדיו כחייל למופת, שגילה רמה אישית גבוהה ואהב לעזור ולסייע לסובבים אותו. איתי היה אהוד ומקובל בקרב מפקדיו וחבריו כאחד. הועלה לדרגת סמל לאחר מותו.

זכרו יהיה נצור בלבנו תמיד.
מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

איש מלאים

[Signature]
אמנון ליפקין-שחק, רבצאלוף
ראש המטה הכללי



צבא הגנה לישראל

דואר צבאי 03122
י"ט בניסן תשנ"ה
19 באפריל 1995

משפחת דינר היקרה.

ביום ראשון, ט' לחודש ניסן התשנ"ה, 9 לחודש אפריל 1995,
איכדה היחידה את אחד מטובי לוחמיה, איתי, זכרוננו לברכה.

איתי נהרג בעת שעשה דרכו ליחידה מחופשת השבת, באוטובוס "אגד".
מכונית תופת פגעה באוטובוס בו נסע, והתפוצצה. כתוצאה מהפיצוץ
נהרגו עוד ארבעה מחיילי היחידה, ונפצעו 20 מחיילי הגדוד.
איתי נהרג במקום מפצעיו.

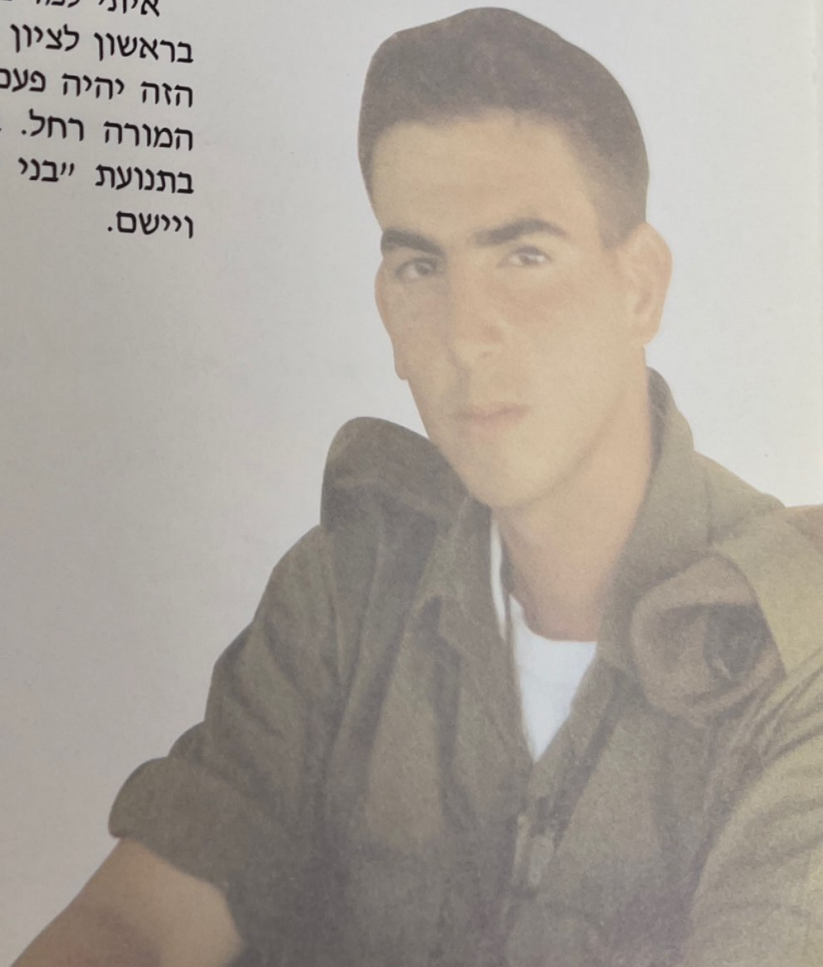
איתי היה אהוד בקרב חבריו לפלוגה, ותמיד אהב לעזור ולתרום מעל לנדרש.
חייל מצטיין, שהיה מועמד להיות מפקד כיתה, ולהמשיך להתקדם
אף לתפקיד קצין ביחידה.

חיילי ומפקדי הגדוד אכלים יחד עם המשפחה על אוכדון, בן, אח, רע ולוחם מצטיין.

אילן אילזנברג, סגן אלוף
מפקד היחידה

ילדות

ב-ו' שבט תשל"ו 8.1.76 נולד איתי, בן
בכור להוריו וילמה וחיים, ונכד בכור לזידא
ובבא.
איתי למד בביה"ס הממלכתי דתי "סיני"
בראשון לציון והיה לתלמיד מצטיין. "הילד
הזה יהיה פעם מנהיג חשוב..." אמרה עליו
המורה רחל. בצד הלימודים שילב פעילות
בתנועת "בני עקיבא" שעם ערכיה הזדהה
ויישם.





זיכרונות של אמא

איתי היה ילד מאד פעיל בכל התחומים: בוועדות השונות, בביה"ס תמיד נטל חלק, בחידונים השונים שנערכו על נושאי דינים והלכות וגם ראש חדש זכה בתעודות "הדייקן המתמיד" לרב.

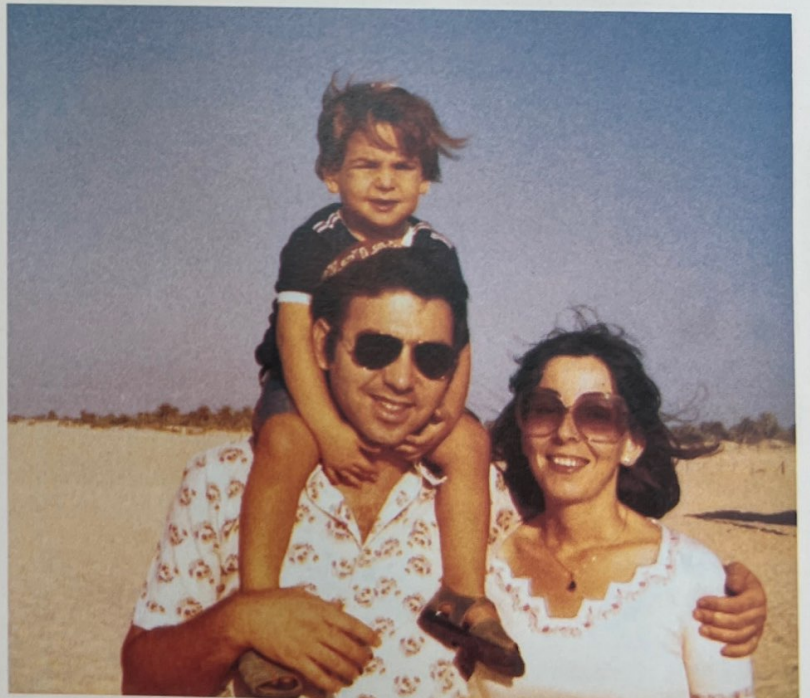
הוא היה מן מנהיג טבעי שכזה שגרר אחריו את כל החבורה. כשאיתי נרשם לחוג ג'ודו כל החבר'ה הלכו אחריו, אח"כ בא הכדורגל, ואח"כ כדורסל באליצור ולבסוף הגיע תור השחייה, גם בחזה וגם בחתירה, איתי היה המוביל בראש התור וגם כאן קטף כמה וכמה תארים.

במקביל היה חניך פעיל מאד בסניף בני עקיבא שבט עמישב בעיר: פעילות, טיולים, מחנות, תמיד איתי במרכז העניינים.

ילד "פדנט", מקפיד על סדר וניקיון גם בלימודים וגם בחדר שלו, מגיל קטן מאד.

כל מה שהמורים דרשו או אפילו רמזו שכדאי שיהיה, איתי תמיד היה ה-I והכל עשה מהר, תמיד דרש מעצמו ומאחרים את הטוב ביותר, וכך הוא גם עזב אותנו מהר מידי...







היה שלום עלם חמודות

ילד חמוד בן שנתיים.
נכנס לגן ובוהקות לו העיניים.
עברו ימים וחדשים
בגרת יחד עם הילדים
שופע טוב לב וחברי, כמוכן
לא שובב גדול, היו שם אחרים
אהבת תמיד לשחק בין הילדים

שירים אהבת וסיפורים לשמוע
כשהסיפור היה עצוב יכולת לדמוע
הדמעות לא יבשו הן עכשיו כה מריות
הן יורדות ויורדות מאוד מכאיבות
היה שלום עלם חמודות
שולחת אני אליך את מלותי האהבות
הגננות - בשארי ברכה, אתי גרנות





"איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם?"

ר"א אומר: לב טוב. (אמר להם רואה אני את דברי ראב"ע שבכלל דבריו דבריתם). כי אדם שמידה כזאת שוכנת בקרבו טוב הוא גם לחבריו, לשכניו ולכל העולם. גם מידת הנדיבות יש לו כי אם הגוף והלב מתנדב לבני"א לחפוץ בכל חפצם ולעשות רצונם כל שכן שיתנדב להם בממונו, וכל מידה טובה תשכון באדם כזה" (פ"י רבינו יונה, אבות פ, ב משנה ח')

קופת הצדקה ע"ש איתי מונחת דרך קבע על שולחני בכיתה. התלמידים קוראים לה: "הקופה של איתי". קופה זו היא לעילוי נשמתו וגם גל-עד המעיד על אופי חייו של איתי ולציון דרך לבאים אחריו. תלמידי מכירים את איתי היטב לא מפני שהכירו אותו אישית אלא מהסיבה הפשוטה שאיתי הפך להיות אצלנו סמל לבן, לתלמיד שכל מורה מייחלת לאיתי אחד כזה בכיתה.

"בחור וטוב" - ילד גבוה, יפיפה, ספורטאי נהדר, חכם ובעקר יהודי טוב, ילד יהודי שאהב כל הזמן לעבוד על מידותיו, לבדוק ולבחון אותן ותמיד לשפר להשתפר. התמונה הנצחית העומדת מול עיני היא מקומו בכיתה, בטור השמאלי, הקרוב לחלון, יושב במקומו ומסביבו כל החבורה והוא פותר בעיות במתמטיקה. או מארגן פעילויות חברתיות לגיבוש. את זה משתיק, מזה מבקש שלא להפריע כי הוא מסביר לחבר את השאלה ובינתיים בצורה נפלאה מארגן את החבריה למשחק הכדורסל העתיד להתקיים נגד הכיתה המקבילה.

הצרוף של לב חכם, מבין, לב-טוב ודמות של מנהיג לווה אותו במשך כל השנים. באחת ההזדמנויות אמרתי להורים: "לאיתי תכונה כ"כ טבעית של מנהיג מלידה, בעייה הוא יהיה ראש הממשלה הדתי הראשון".

יהי רצון שזוכה כולנו לביאת משיח צדקנו, ונזכה כולנו שירננו ויקיצון שוכני עפר.

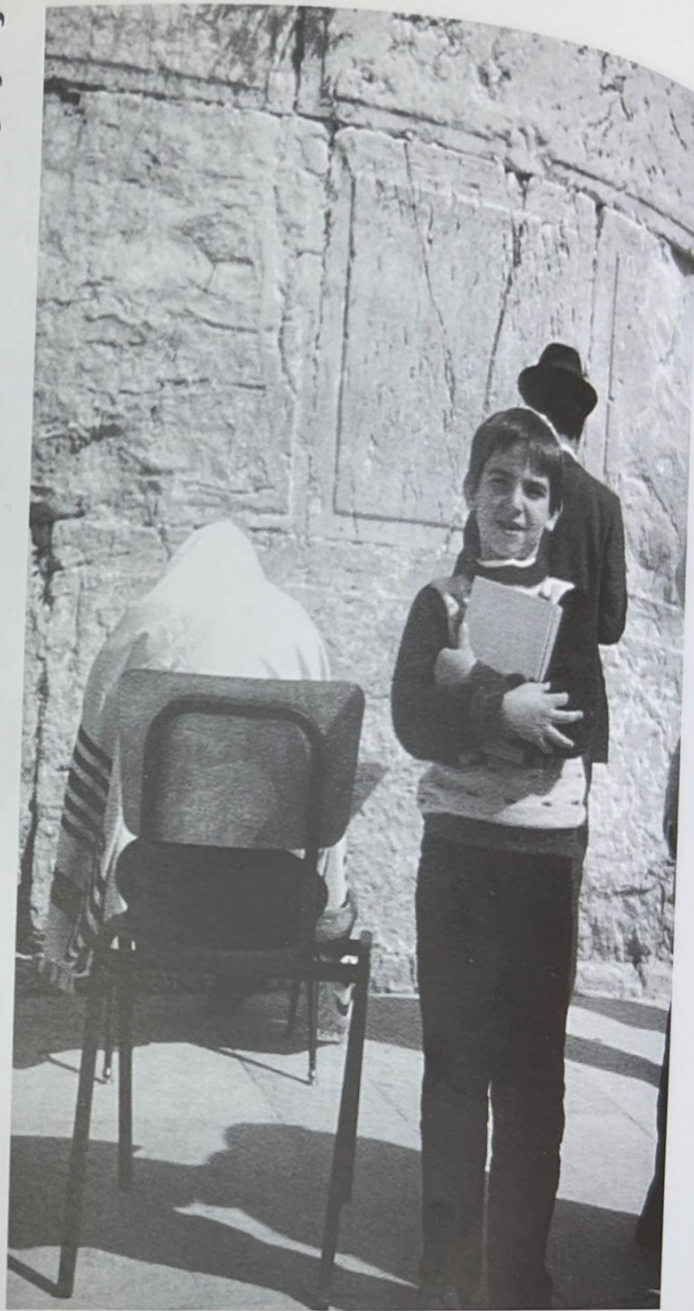
רחל מנדלוביץ, המחנכת של איתי בכיתות ה-ו



ילד

ילד כמוך קשה לקבל
ילד טוב ממש בן אל
אותך תמיד כלם אהבו
ואליך תמיד כלם נצמדו.
לב רחב גילית אלינו
ולבך הוא בלבנו
הילד שבתוכך עדין בפנים
אך גופך שם בין אבנים
ילד אהוב ילד ראשון
איש חיל היית בכל לשון
עולם ומלואו עלינו נפל
אבל לך בטח הוקל
כי שם למעלה טוב לך
אבל לנו נשאר רק זיכרונות ונשמתך.

הילה



בר מצווה

"וקשרתם לאות על ידיך והיה לטוטפות בין עיניך
למען תהיה תורת ה' בפיך"

לאיתי היקר!

שתמשיך כל חיך להיות בן מסור, חביב וחמוד. שתצליח בכל דרכיך והי ינחה
אותך בכל מעשיך ושתמשיך להסב לנו נחת כמו עד עכשיו. הי יתן לנו אריכות
ימים ונזכה להכניסך לחופה.

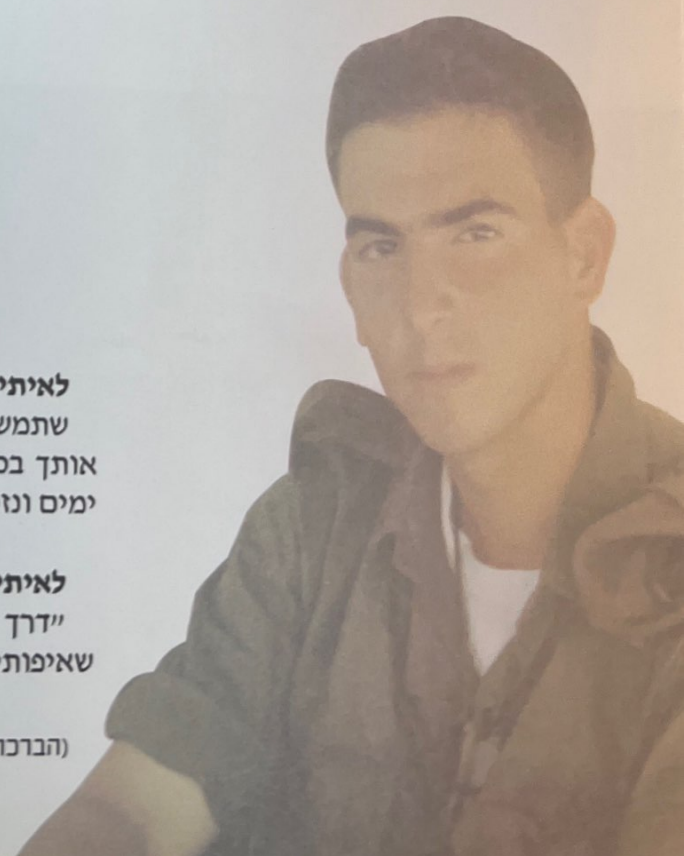
מאמא האוהבת

לאיתי בכורי!

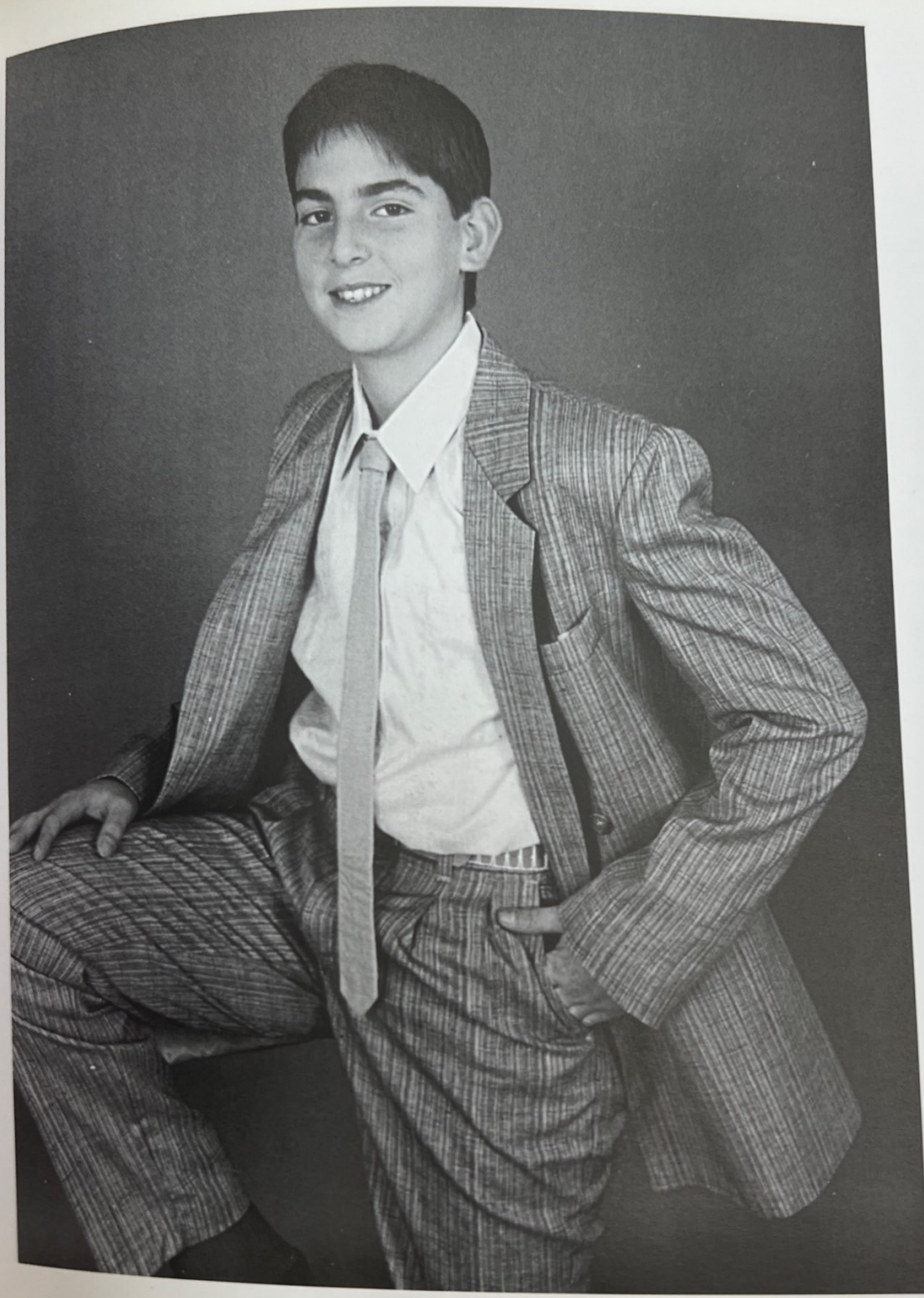
"דרך ארץ קדמה לתורה". זה המסר שקיבלת בבית. מי ייתן ויתגשמו כל
שאיפותיך. היה בן נאמן לכל משפחתך.

אבא

(הברכות המקוריות שכתבו וילמה וחיים על גבי תמונתו הגדולה של איתי ד"ל בבר המצווה)







הנסיד הקמן

פנשתי אותו בלב המדבר
יפה שקיעת שמש ללב עצוב
ציירתי לו עץ וכבשה על נייר
והוא הבטיח לי שישוב

הנסיד הקמן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח
וכל שושניו הם קוצים כעת
וליבו הקמן קפא כקרח

ואם אי פעם תגיעו לכאן
תדעו שכאן הוא חרש צנח
וקול הנפילה מעולם לא נשמע
בגלל החול הרוך

והיה אם יופיע שם ילד קמן
שפניו שוחקות ושיער לו זהב
תדעו שזה הוא והושימו לו יד
ולטפו את אבק המדבר מעיניו

ואז תעשו עמי חסד קמן
כתבו נא מהר לכל אמותינו
שירווח להן קצת ויפוג צערן
הנסיד הקמן חזר אלינו

הנסיד הקמן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח
וכל שושניו מתייפחות כעת
כי לבו הקמן קפא כקרח

פנשתי אותו בלב המדבר

יונתן גרן

קטעים מדרשת בר המצווה פרשת "בא" - איתי דינר

"כאשר אנו באים לבצע משימה חשובה חייבים כולם להיות על דרך אחת אזי בבטיח את קיומנו הנצחי."

"ואם יאמר אדם אפעיל את ידי ולא את מוחי הרי שנכון לו כישלון מראש."

"גם אני כחתן בר מצווה העומד בפרשת דרכים מקדיש זמן ומחשבה לפועלם של הורי היקרים, שדאגו לקיים את 'והגדת לבנך'."

"להורי היקרים שעל בירכיהם התחנכתי ומהם למדתי דרכי אבות, ברצוני לאחל להם שיזכו להכניסני לחופה מתוך שמחה והדר. לאחיותי עינת והילה שאתם אני משתולל ואותם אוהב גם אוהב, אברך, שיגדלו לתפארת המשפחה ישאו כבוד ונחת להורי היקרים."





נגונים

שתלתם נגונים בי אמי ואבי
נגונים מזמורים שכוחים
גרעינים גרעינים נשאים לבבי
עתה הם עולים וצומחים

כל הגה יתם וכל צליל יאלם
בי קולכם הרחוק כי יהום
עיני אעצום והריני אתכם
מעל לחשכת התהום.

פניה

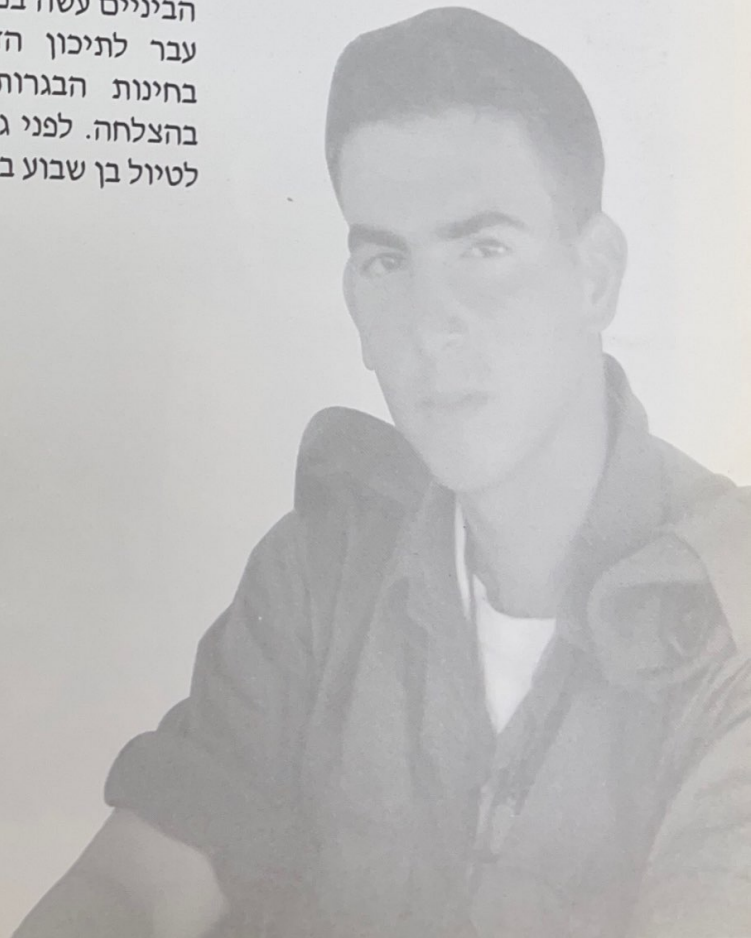


בגרות

"אל הנער הזה התפללתי ויתן ה' לי את שאלתי
אשר שאלתי מעמו"

(מתפילת חנה, שמואל א' כ"ז)

איתי דבק במסלול דתי. את חטיבת
הביניים עשה במכינה שבגבעת שמואל ומשם
עבר לתיכון הדתי "אמית גוש דן". את
בחינות הבגרות במגמה הפיזיקלית עבר
בהצלחה. לפני גיוסו נסע עם חבריו הטובים
לטיול בן שבוע באיי יוון.







זיכרונות של אמא

אהבת חייו של איתי היתה המוסיקה. הוא אהב להקות שונות ומשונות, שאת שמן לא הצלחתי עד היום לשנן. כל דבר שעשה וכל שעה (כמעט) בחייו היו מלווים במוסיקת רקע.

כשהכין שיעורים, למד למבחנים או לחילופין כששחק כדורסל עם חבריו בחדר, הטייפ היה פתוח בקולי קולות ואם לפעמים הערתי לו שאי אפשר להתרכז עם כ"כ הרבה רעש ענה לי: כך אני אוהב!

במשך השנים צבר ערימה נכבדה של קלטות, ותמיד היה עסוק בהקלטות מחברים וגם בשביל חברים. הוא גם נהג להירדם עם הטייפ מנגן, אך דאג שיהיו לו אוזניות כדי לא להפריע.

לא פעם אחת, כשחיים ואני חזרנו מבילוי מאוחר, הייתי נכנסת לחדרו ומכבה את הטייפ, ואז איתי מתוך שינה היה אומר לי: "אל תדאגי, את לא צריכה לכבות, זה מפסיק מעצמו שהקלטת נגמרת".

אפילו לצבא, דאג לקחת עמו טייפ פשוט מפלסטיק, מהסוג שחיים סיפק לחנויות עבור ילדים קטנים, וכמובן מלאי נכבד של קלטות, ועד מהרה הפך לספק העיקרי בתחום המוסיקלי גם לחיילים וגם לסגל בפלוגה. גם סרטים הוא מאד אהב. הכיר כל במאי ושחקן ידע לייעץ מה כדאי לראות ולמה.

בחופשות מבי"ס וגם בחופשות מהצבא, היה קודם כל דואג למלאי של קלטות וידאו, וישב שעות וצפה בסרטים, בזה אחר זה.

ועכשיו, הטייפ בחדרו נותר מיותר, הקלטות מונחות בסדר מופתי על המדף. כפי שהוא עזב אותן ומידי פעם מסירים מעליהם את האבק והחדר שלו שתמיד רעש עם המוסיקה נותר עכשיו שקט... שקט מידי!

אמא





תמונות מחיי בית הספר

איך להיפרד?

אני חוזרת ללמד עם תום חופשת פסח תשנ"ה
כוח מגנטי מושך אותי לשוב ליי"ב 2
אך אתה כבר לא שם...

למעשה כבר עשרה חודשים חלפו
מאז ישבת במקומך בפעם האחרונה
אבל היום, עם תום החופשה, חסרוך נעשה
מוחשי כל כך, דווקא כאן... בכיתה...
אני עומדת בוהה, דמעות זולגות מעיניי
אני שומעת את קולך, אני ממש רואה אותך...
השיער השטני החלק, העיניים החומות הנבונות,
החיוך הביישני...
הזיכרון חי כל כך...

הנה איתי לובש חולצת שיקאגו בולס אדומה
חוזר ממגרש הכדורסל, מזיע ומרוצה מן התוצאה
או לחילופין מתכרבל ביום חורף קר בטרנינג כחול...
הנה איתי כותב מבחן, בכתב גדול ומסודר
וחיים יורד לחיי ומזרוז את סיום הבדיקה.
היום תמונה בספריה קבעה את מקומך לעד
בקיר הגיבורים... תרומת הבוגרים... מחזור תשנ"ד.

ציפי שפיגל

מתוך דברים לזכרו של איתי שנאמרו בטקס הכנסת ספר התורה

זכיתי להיות מחנכו של איתי בעת שלמד בכתה יי בבית הספר אמית גוש דן. כפי שידוע לרבים, בית הספר חותר למצוינות אישית, המתבטאת ברמת לימודים גבוהה של התלמידים. איתי היה בין המצטיינים שבתלמידי, אך עשה הכל בשקט תוך סלידה מהתבלטות חיצונית. רק לאחר זמן יכולתי לעמוד על סגולותיו הנדירות. כמחנך הערכת את שאפתנותו ויסודיותו, אולם לא זו הייתה סגולתו העיקרית בעיני. איתי היה מעל הכל חבר אמיתי. בתפילה אומרים אנו "לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר ובגלוי" בחסידות גור קראו את הדברים כך: "לעולם יהא אדם! איתי היה אדם.

במסכת אבות פרק ב' משנה ט' מסופר על רבן יוחנן בן זכאי ששאל את תלמידיו מהי הדרך הטובה שידבק בה האדם. רבי אליעזר אמר: עין טובה, רבי יהושע: חבר טוב, רבי יוסי: שכן טוב, רבי שמעון: הרואה את הנולד ורבי אלעזר בן ערך: לב טוב. אמר רבן יוחנן: "רואה אני את דברי אלעזר בן ערך מדבריכם שבכלל דבריו דבריכם".

המהר"ל בספרו "דרך חיים" מפרש כי יש כאן כמין סולם הנבנה מנדבכים שונים. השלב הראשון, הבסיסי הוא עין טובה. היכולת לראות את הטוב שבכל אדם ומצב. בלעדי יכולת זו אי אפשר לפתח את התכונות האחרות. השלב השני הוא: חבר טוב. עזרה בעצה ובתחושת השתתפות. השלב השלישי הוא: שכן טוב. השכן עוזר לשכנו בפועל בדברים יום יומיים. השלב הרביעי הוא: הרואה את הנולד. אדם החושב כי אולי מחר יצטרך לסיוע, מוכן יהיה לסייע גם לזר מתוך שיקולי תועלת. השלב העליון הוא: לב טוב. אדם בעל לב טוב, רואה את הטוב, עוזר בעצה ובמעש ללא כל שיקולי תועלת.

איתי ביטא באישיותו את המעלות הללו. כמחנך, מורגל הייתי בתלונות מסוגים שונים של תלמידי, כולל הטובים שבהם. איתי מעולם לא התלונן. הוא דרש מעצמו ולא בא בטענות לאחרים. על היותו חבר אמיתי, בעל לב טוב ורגיש, יעידו חבריו הקרובים. עבורי כמחנך, סגולותיו של איתי ממחישות את צדקת אמרת חז"ל: "ומתלמידי יותר מכולם" (תענית ז). יהיה זכרו ברוך.

משה הלינגר, המחנך של איתי בכיתה י'



הרעות

על הנגב יורד ליל הסתיו
ומצית כוכבים חרש חרש
עת הרוח עובר על הסף
עננים מהלכים על הדרך

כבר שנה לא הרגשנו כמעט
אך עברו הזמנים בשדותינו

כבר שנה ונותרנו מעט
מה רבים שאינם כבר בינינו

אך נזכור את כולם
את יפי הבלורית והתואר
כי רעות שכזאת לעולם
לא תיתן את לבנו לשכוח
אהבה מקודשת בדם
את תשובי בנינו לפרוח

הרעות, נשאנוך בלי מילים
אפורה, עקשנית ושוקת
מלילות האימה הגדולים
את נותרת בהירה ודולקת

הרעות, כנעריך כולם
שוב בשמך נחייך ונלכה
כי רעים שנפלו על חרבם
את חייך הותירו לזכר

ונזכור את כולם
את יפי הבלורית והתואר
כי רעות שכזאת. לעולם
לא תיתן את לבנו לשכוח
אהבה מקודשת בדם
את תשובי בנינו לפרוח
חיים גורי

איתי,

יש כמה דברים שלא אשכח ממך
לא אשכח את הצחוק והחיוך שלך
לא אשכח את החיבה והאהדה שזכית מכולם.
לא אשכח את סרגל המתכת הקטן שקבוע היה בקלמר.
לא אשכח את כמות התרגילים (הגדולה בעולם)
שפתרנו בפיסיקה.
אך מעל הכל לא אשכח את יראתך, כבודך ומסירותך
להוריך שעשית הכל, אבל הכל למענם.
אזכר אותך לעד

אמיר אלון

ליל יום שני בשבת לסדר "אחרי מות", י' ניסן התשנ"ה

עודנו באבו - היקטף?
מבטו העדין את לחיי עוד מלטף.
וקולו המהדהד בחלל הכיתה.

את רישומו השאיר בי עד עתה.
נעמת לי מאד, איתי, אחי.
כל דקה בינינו חקוקה בתוכי.
ימד הסוער אותי לא השלה.

במצולותיך מצאתי אישיות נפלאה.
צר ואויב קפדו פתיל חייך
רב חסד ודיין אמת אסף נשמתך
הרוגי מלכות - במחציתם לא תעמוד ברייה

אנא! שא תפילתך בעד השארית הנמצאה!
שי ויסבורט, חבר לכיתה



הספד לחבר טוב

"איתי היה בחור מסוגר ורציני..." "איתי מעולם לא דיבר גבוה ולא השוויץ בעצמו. מעולם לא צעק ולא הרים את קולו, כל מילה אצלו היתה מדודה..." "הוא היה אחד שניתן לומר עליו שהוא מושלם, חבר טוב, אמין ובן נאמן להוריו".

העיתונים מלאים הספדים, הבית שלך הומה באנשים, כולם רק משבחים ומהללים, אבל את האמת המרה אנחנו לא מעכלים. ההלוויה נגמרת - אף אחד לא מוכן לעזוב. כולם רק רוצים להיות אתך עוד. אנשים מנסים לעכל מה קרה - אבל ליבם מקשה עליהם להבין כמה גדולה המכה. ימי השבעה עוברים. אנו - החברים. את ביתך מידי שבוע ממלאים. ככל שעוברים הימים - כך מתעכלים להם יותר הדברים - ואת חסרונו אנו יותר ויותר מרגישים.

איתי, היית הרוח החיה שבחבורה - חבר טוב, אמין, מוכשר וסימפטי - אחד שבאמת היה ניתן לומר עליו שהוא מושלם. אך ביום אכזר אחד הפכת לקרבן - ואנו - החברים הקרובים שלך נותרנו מיותמים כאילו נלקח מאתנו המנהיג שבחבורה "הדובדבן שבקצפת".

ככל שעוברים הימים וחולפים הלילות - גוברים הגעגועים וגדלות המחשבות - ואנו מתחילים לעכל כמה גדולה האבידה ואנושה המכה. לעולם לא נשכח את הימים היפים שהעברנו ביחד בימי ביה"ס היסודי, החטיבה והתיכון. היו אלו ימים שבהם פשוט עשינו חיים, עד הגיעו של היום האכזר, שממנו והלאה נותרנו רק עם המחשבות כי זה מה שנותר לנו לעשות. היה שלום אח, חבר ולוחם.

דרור פרידמן, חברך הטוב



יש פרחים

הראית איזה יפי
שצעד ברוח סתו -
שדה זהב דעך באפל
והדליק גרות חצב.

הראית איזה אדם
שצעק למרחקים
שדה דמים היה שם קדם
ועכשו הוא שדה פרגים.

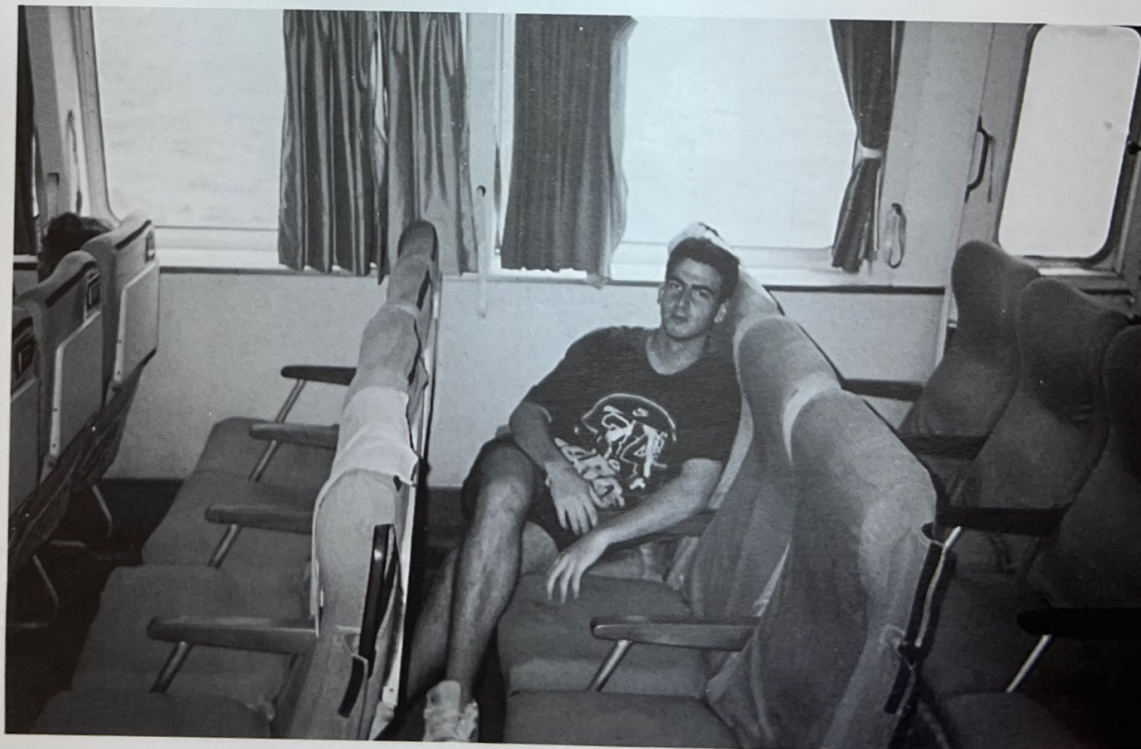
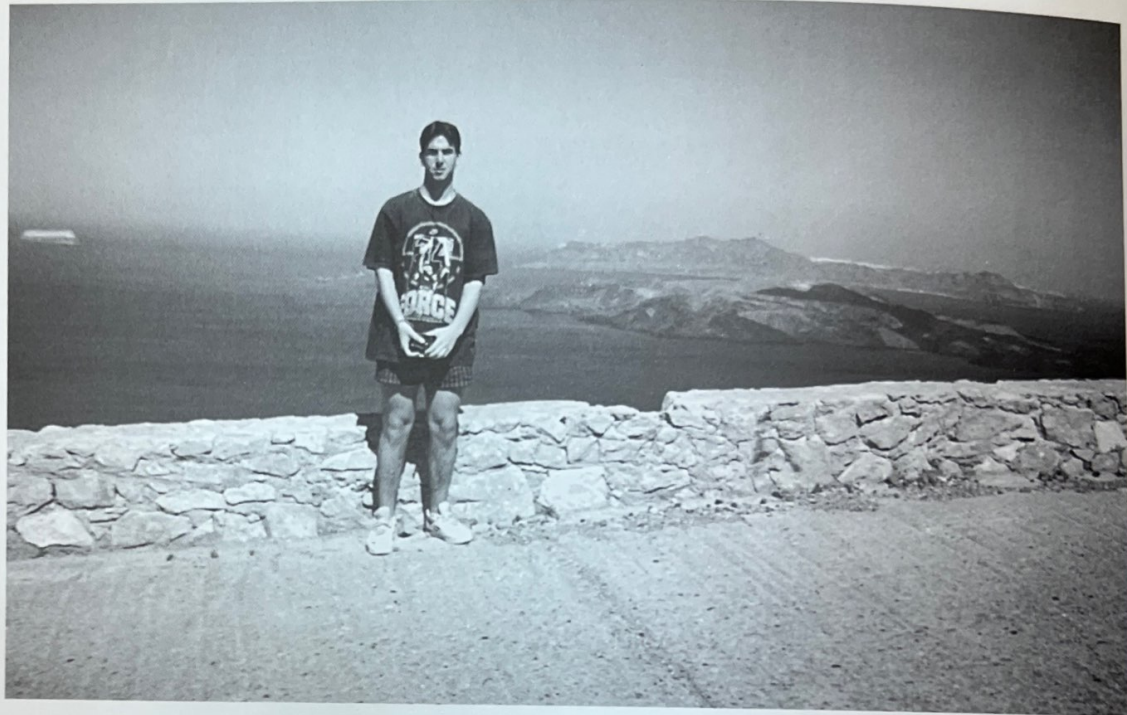
אל תקטף, נערי
יש פרחים שבני חלף
יש פרחים שעד אין סוף
נשארים במנגינה.

אל תקטף נערי
יש פרחים שבני חלף
יש פרחים שעד אין סוף
עם המנגינה...

הראית מה השחיר שם?
שדה קוצים הוא, נערי.
שקיה עזוב פקין,
ועכשו הוא שדה חריש

הראית מה הלכו, נערי -
זה שדה בוכים,
דמעותיו הפכו לאבן,
אבניו הפכו פרחים...

אל תקטף, נערי...
נתן יונתן



צבא

"מי שחלם גבעתי..."

ב-31.7.94 התגייס איתי לגבעתי "להיות קרבי" ביקש. כך הגיע לגדוד "שקד".
ביום ט' בניסן התשנ"ה 9.4.95, יצא את הבית אחרי חופשת השבת, עמוס דברים טובים לקראת חג הפסח, בדרכו לבסיס בו שירת, בגוש קטיף, מכונית תופת קטעה את פתיל חייו הקצר.
בן תשע עשרה ושלושה חודשים החזיר את נשמתו לבורא עולם.





❖
 איתי דינר התבלט במנהיגותו. עוד בתחילת דרכו היה ניתן לראות כי מקומו הוא בפיקוד בלבד. איתי אהב להשקיע ושמשהו לא נראה לו בסדר הוא היה מעיר על כך, אם היה צורך אז גם למ"פ.
 איתי היה חייל חזק הן מבחינה פיזית והן מבחינה נפשית כל עוד דובר במסגרת הצבאית. מעבר לכך גילה רגשות בתחום המשפחתי, משום שלתחום זה הייתה חשיבות גבוהה בחייו.

גיל פלדמן

❖
 התחלנו את הטירונות, וכמפקד אישי שלו ראיתי שמדובר בחייל רציני מאוד, שהתאקלם מהר מאוד למסגרת, חייל שידע מה הוא רוצה מעצמו והיה בורג חשוב במחלקה. איתי היה חייל מורעל, שבתרגילים קיבל תפקידי פיקוד (מפקד חוליה או סמ"כ) ואף פעם לא אכזב.
 נער שיחסר לנו לעד.

יואל

בחור שנון ומבריק

"איתי ידע תמיד לבצע את המטלות שנדרשו ממנו. הוא היה בעל מוטיבציה גבוהה במיוחד. חייל שקט, אהוד ואהוב על חבריו בפלוגה.
 הוא היה חייל ערכי ואיש עקרונות, בחור שנון ומבריק שרצה להתקדם במסלול הפיקודי. אולם רצח אחד, פיגוע אכזרי, קטף אותו בטרם עת."
 דברי ההספד של מפקד היחידה



נהג מרוקאי

איתי היה בחור רציני שכל פעם היה לו להעיר משהו על דבר שלא היה נראה לו. בכל שיחה שהייתה לנו עם המפקדים הוא היה הראשון שמתחיל לדבר. בלי להתבייש הוא היה אומר כל מה שהוא חושב. איתי היה אדם עם עקרונות שלא היה מוכן לעשות דבר שהיה נוגד אותם.

בכל פעם שהיה חוזר מביתו היה חוזר לבסיס עם תיק צד מלא בצ'ופרים, ולכן כינינו אותו השקם של המחלקה.

בתרח"ט (תרגיל חטיבתי) שהיה לנו נסעתי עם איתי במשך כל הלילה. במשך כל התרח"ט איתי נסע כמו משוגע. בגלל המהירות הרבה שבה הוא נהג הוא לא שם לבור שהיה בדרך, וכולנו נחבלנו וקיבלנו מכות בצלעות בבטן ובראש. אחרי שעצרנו כדי לאכול העברנו צחוקים מהטירונות.

כינינו את איתי מרוקאי משום שהיה חם-מזג ומתעצבן במהרה. בטירונות כשכל הזמן רק המחלקה שלנו הייתה עובדת, בעוד שאר המחלקות היו במנוחה הוא היה מתרתח ומתעצבן אפילו עלינו, כאילו שאנו אשמים.

אבל כולנו אהבנו אותו הוא היה מדבר לעניין, אומר את כל מה שהוא חושב ישר בפנים, ללא חשש.

אומנם איתי הלך מאתנו, אך נזכור אותו לעד.

קובי רשדי





45

אתה לקחת את החיים ברצינות
תמיד התעניינת, חשבת
האמנת, כאבת, כעסת
היית מאוד מעורב ודומיננטי
ראשון בין חבריך
כעסת והיו לך טענות לרוב
אבל גם ראית את הטוב.

היית חבר -
בגופך הגנת על אביב ארדיטי
ספגת את שיא הכאב
יותר מכולם
הכל לקחת על עצמך
על גופך הדל
ואתה מתת ראשון
ואני ידעתי את גודל האסון

קיבלת מן כוח בוס פתאומי
לא היה לך זמן לחשוב או להילחם
כי אז בטוח היית מנצח. מוצא דרך
אך אתה מתת ראשון כמעט במקום
וכל היתר בשבילך הוא מן חלום
שמעולם לא חלמת...
גדי לוין, חברך למחלקה

❖
חושך מסביב רוחות
מביט לעבר השמיים השחורים
מרגיש כל כך חלש חסר כוחות
אך אני לא נכנע -
מגיים את כל השירים היפים.
העצובים
מנגינות עדינות.
בלדות תמימות.
מגיים את כל כולי - את כל המחשבות
ואת שיא הרגש
חושב עליך...

מוזום את הבלדה של "לד זפלין"
"הבלדה היפה בעולם" כך אמרת לי
וקנית גרם מדרגות לגן עדן
"אם תרצה אתה תיגע בכוכבים"
אתה ננעת בכוכבים עברת את כל הגבולות
והשארת למטה רק תמונת פספורט

היית מיוחד וחכם
וחכמתך נעלמה ראשונה
אתה היית יפה
ויפייך התפוגג כעננה
היית מלח הארץ - העולם היה שלך
ברדיו טייפ שלך שמענו על מותך...



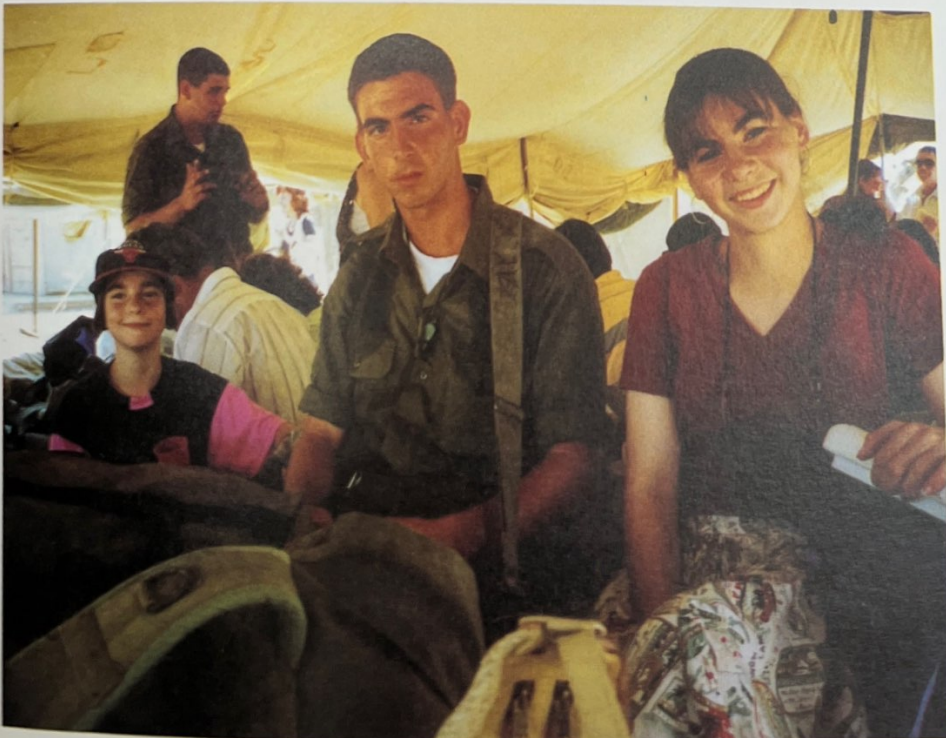
איתי

אני זוכר שגם כשהיה קשה
 לעולם לא שמעו אותו בוכה
 חייל טוב וממושמע
 קיבל גם את הגרוע מכל בהבנה
 תמיד הוריו היו שולחים לו חבילות
 שהספיקו לא רק לו, אלא לשלושת
 המחלקות

בכל הקשור להושטת יד ועזרה
 הוא ללא ספק היה מספר אחד במחלקה
 כל משימה שעליו היה לעשות
 היה עושה ברצון ומבצע כיאות
 היה מקפיד גם על הפרטים הקטנים
 הוא ידע לבצע ולהזיז עניינים

עכשיו כשאני חושב על הדבר
 זה נראה לי מאוד מוזר
 לכתוב על עולם בן 19 בלשון עבר.
 כל אחד בפלוגה את איתי זוכר
 ולכל אחד זה כואב למי פחות ולמי יותר.
 הוא אהב את כולם וכולם אוהבים אותו
 כן זה היה איתי - בחור מיוחד במינו.

רן לוי, חברך למחלקה



לתת

לתת את הנשמה ואת הלב
לתת
לתת כשאתה אוהב
ואיך מוצאים את ההברל
שבין לקחת ולקבל
עוד תלמוד לתת לתת...

לגלות סודות בסתר
להתיר את סבך הקשר
כשהלב כך נצבט
מכל חיוך מכל מבט

אתה נזוהר אתה היודע
וחוץ ממך איש לא שומע
פוסע בין הדקויות
וממלא שעות פנויות

לתת את הנשמה ואת הלב...

אתה לומד עם השנים
לבנות ביחד בניינים
לחיות עם כל השינויים
לרקום איתה סיפור חיים
וכעבור ימים קשים
במצוקות וריגושים
תמיד לדעת לוותר
ואת הטעם לשמר

לתת את הנשמה ואת הלב...

לראות בתוך הנפילה שיש מקום למחילה
תמיד אפשר שוב להתחיל כמו יום חדש
כמו תמיד לתת

מילים: חמוטל בן זאב
לחן: בעז שרעבי



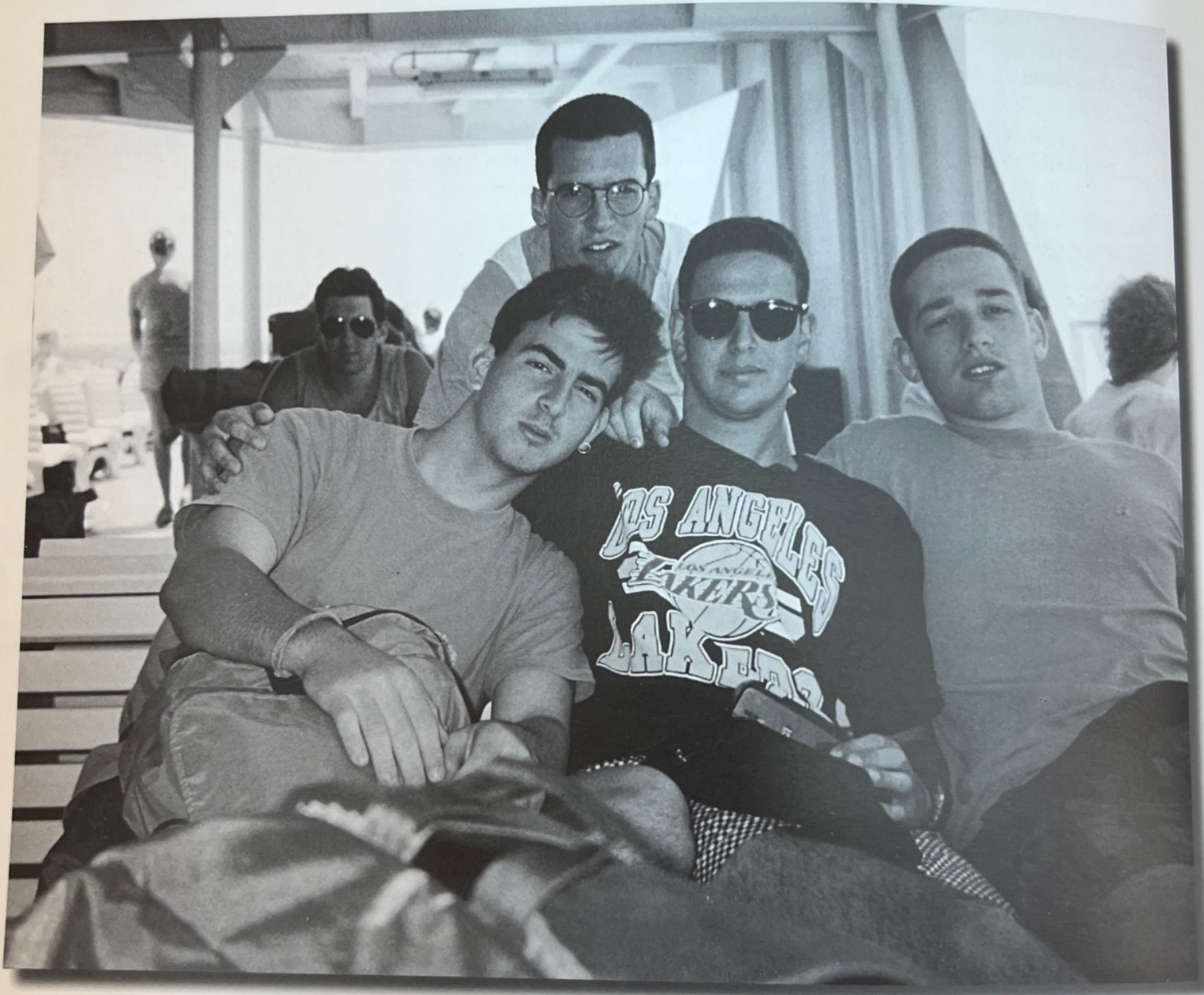
זוכרים ואוהבים

מאדם אתה ואל אדם תשוב

הדרכים שבהן הלכתי
והדרכים שבהן עוד אלך
יש להם מקום מפגש
לפני לידתי או אחרי מותי
הכל יוסבר בלעדי.

יהודה עמיחי





איתי שלי!

אני יושבת וחושבת מה אני יכולה לכתוב כאן שאתה כבר לא יודע:
לספר לך על מה שמתרחש אצלנו?

איך אנו מרגישים? הרי את כל זה בוודאי אתה יודע ואתה מתבונן בנו ממרום.
אני גם לא רוצה שזה יהיה מכתב פרידה, כי הרי אנחנו לא ניפרד לעולם! אתה
חי בתוכי כל עוד אני כאן, אחרי 120, אני מקווה, אנו ניפגש שם...

ובינתיים... אני אמשיך להתגעגע, לקוות לחלום ולכאוב... כי הגעגועים והכאב
הזה הלא חוזרים מחופשה ולא באים הביתה ממסע. זו כמיהה למשהו שאין לו
למעשה תקווה, אבל הלב מסרב להשלים!

אמשיך לחשוב עליך בכל דקה של היום, אמשיך להזיל דמעה כשאני עוברת
ליד חנות בגדים ורואה את כל הדברים "החתיכיים" שאהבת ושלעולם לא אקנה
לך עוד...

אני אמשיך לחלום בשבילך את כל אותם דברים שיכולת להגשים ולא
הספקת, ולהתייעץ אתך במחשבות בכל הנושאים שנהגנו לשוחח עליהם.
ואולי הזמן לא יספיק בכדי להגיד לך שוב ושוב כמה אוהבים אותך, כמה

גאים בך וכמה אתה חסר!!
ואתה, מלאך שלי, תמשיך להתפלל בשבילנו, כי אנו חיים בזכותך, ובלעדי
הכוח שאתה נותן לנו משם, לא נוכל הלאה לחיות כאן בלעדיך.
אוהבת אותך תמיד

אמא



איתי שלי.

אחד מחברייך הטובים ביטא בדרך כל כך פשטנית וכנה להחריד את מה שאני מרגישה - "אוהבת ומתגעגעת". שתי המילים הפשוטות הללו, לכאורה, קבלו בשנתיים האחרונות ממדים שאף פעם לא חשבתי שמילים יכולות לקבל.

מה לא אהבתי אותך לפני שנהרגת?
ברור שאהבתי, אבל כעת אהבתי אליך כפולה, אך אין לי למי להעניקה. מפני שאין אדם בעולם אותו אני אוהבת או אוהב כפי שאני אוהבת אותך.

מה לא התגעגעת אליך בכל פעם שעזבת את הבית?
ברור שהתגעגעת, אבל עכשיו געגועי כפולים ואינם נגמרים בסוף טוב ע"י פתיחת דלת ביתנו ואתה הוא שעומד בפתח, מחייך בביישנות ואומר שלום חרישי.

געגועי לעולם לא יפסקו כפי שאהבתי לעולם לא תתממש.

בגלל זה המילים הללו מבטאות בצורה כ"כ חזקה את מה שאני מרגישה.

(למרות שאני הצלחתי להתפלסף במשך חצי עמוד), איתי, אין לי רצון וצורך, כעת, להפליג בשבחיך או להעלות "באוב" זיכרונות. אחרים יעשו זאת בספר זה ובכלל...

אני רק מקווה שאתה מאושר ושאתה מקשיב לי לפעמים כשאני מדברת אליך. אז כדי לא להיות פיוטית מדי אסיים במה שהתחלתי אוהבת ומתגעגעת

לאיתי!

איתי סלח לי!

אני איני לובשת שחור, וגם לא בוכה.

לא מתאבלת אבל תמיד אחשוב עליך.

כשהלכת או התחושה הזאת קרעה את ליבי, למחציות שוות, כמו במשחק.

אבל המשחק שלך נגמר והגיע הזמן לשאת בתוצאות,

העולם חרב עלי אבל כבר קם,

הכל כרגיל חוץ מהדרך התמידי מהבית.

החדר שנשאר - אותו חדר,

השם שנשאר - אותו שם,

הנער שנשאר אותו נער,

אך הלב שממאן להאמין, לא נשאר אותו הלב.

אך ככל שהשנים הולכות גם התחושה

מתרחקת.

הגעגוע הדוקר הזה בלב,

המציאות הזאת שאני לא אראה אותך

לעולם, אבל תמיד! תקשיב טוב, תמיד!

תהיה הסמל, הגאווה, הסיבה לאהבה -

שלי!

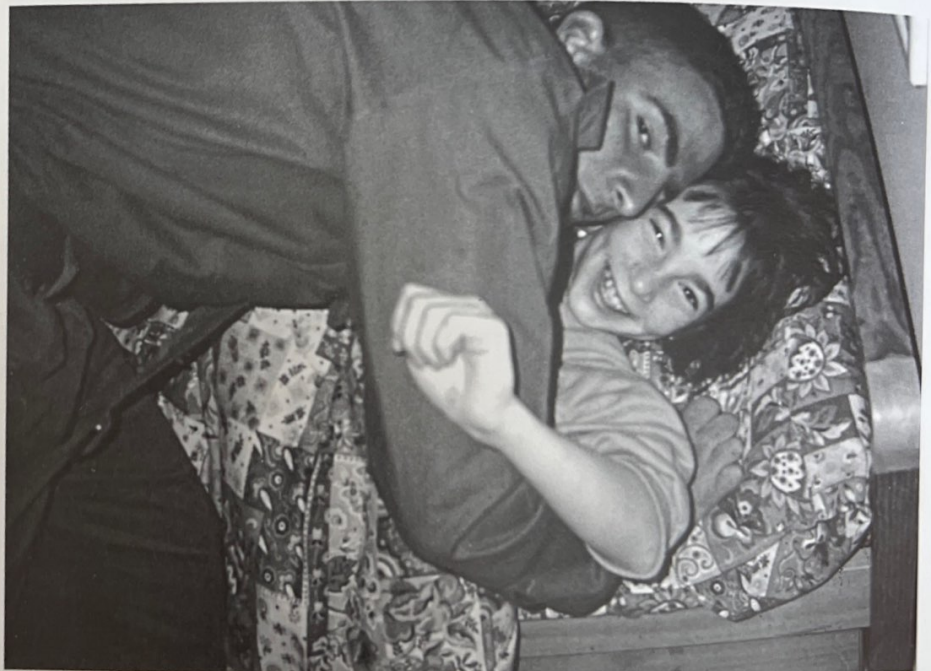
בליבי הרגשה תישאר וגם אתה...

לעולמים בליבי תזכר.

אוהבת יותר מתמיד

הילה דינר

עינת



לזכרו של איתי

לכתוב דברים לזכר איתי הי"ד, קשה לי מאוד מאוד. איך אפשר לחשוב על איתי כי איננו.
תחושות קשות מאוד ליוו אותי באותו יום ראשון ט' ניסן תשנ"ה.
כבר בשבת התעוררתי מחלום בלהות, חיה רעה תופשת בידי, מכאיבה לי ואני צועק ומבקש שתעזוב אותי.
במוצאי שבת אני מנסה ליצור קשר עם ביתו של חיים, אולם הטלפון תפוס ללא הפסק, איתי נפרד מחבריו.
ביום ראשון בשעה אחת בצהריים לערך הלכתי הביתה, בדרך הרגשתי תחושת מחנק איומה, לא הייתי מסוגל להמשיך, שתיתי סודה קרה, נחתי מעט, ורק אחר-כך המשכתי ללכת הביתה.
בדרכי עצרתי ליד לוח מודעות והבחנתי במודעת אבל צה"לית על חייל צה"ל בדרגת סמל שאת שמו לא הכרתי, ואינני זוכר גם היום.
לפתע, כבחזיון, רואה אני מודעת אבל צה"לית, שבה צה"ל מודיע על נפילתו של סמל איתי דינר.
לאחר דקה התעשתתי ואמרתי לעצמי: זאב, איזה שטויות אתה מדמיון לעצמך? הרי איתי הוא עדין טוראי, ולא סמל.
וממילא אין ממש במה שאתה דמיינת לעצמך.
בדיעבד, מסתבר, "שכשראיתי" את המודעה איתי כבר לא היה בין החיים.
לאחר שהגעתי הביתה ושמענו על הפיגוע שהיה בכפר דרום, התגובה הראשונה שלי היתה: אוי, איתי שם!
ההרגשה הרעה על אסון שמתרגש ובא הלכה והתחזקה.
כשצלצל הטלפון אמרתי: רק לא זה, אך התאכזבתי.
איתי הועלה לדרגת סמל לאחר מותו, ומודעת האבל אותה "ראיתי" אכן היתה אמיתית לצערי.
נסתרות דרכי ה' - ואין אנו יודעים ומבינים אותן.

לחיים ווילמה, עינת והילה היקרים לי מאוד:
מכה קשה וכואבת קיבלנו, עמכם אנוכי בצרה.
מי יתן ויאמר ה' לצרותינו די ומכאן ואילך נראה אך טוב.

איתי - אנו זוכרים אותך, כואבים את חסרונוך
תמיד נתגעגע אליך.

זאב, דודך הזוכר והכואב

❖ עברו חלפו להן כמעט שנתיים מאז אותו יום נורא בו קיבלנו את ההודעה המרה שאיתי כבר איננו איתנו.

שנתיים של געגועים, שנתיים של מחשבות, חשבון נפש ותחושה של החמצה. אם מדברים על החמצה אז תחושתנו תחושה קשה, הרבה פעמים אנחנו שואלים האם את איתי אנחנו מספיק מכירים? איתי היה בחור סגור ומופנם שלא נידב מילים מיותרות לעולם. אך היום אנחנו יודעים, כי איתי היה בחור מקסים ומיוחד, שנאמנותו לחבריו ולהוריו והצורך לתת, היו המרכזיות שבתכונותיו.

אנו לפעמים בבית יושבים ונזכרים בך, איתי, ובחוויות שהיו לנו איתך יחד בכל מיני תקופות בחיים.

כשנולדת הייתי בת 14 שנים, אני זוכרת תינוק בלונדיני שמנמן, חכם, חמוד ומלא חיים. בזכותך הייתי דודה בפעם הראשונה, למדתי לחתל ובתינוק לטפל, עליך אהבתי לשמור, בך לטפל ועם העגלה לטייל.

אנו זוכרים אותך גם יותר בוגר, בן שש ואולי יותר, עומד על הכיסא במלוא הרצינות ועל הרבי מלובביץ שר ומזמר בחריצות. וכשהתבגרת ולנו נולדו ילדים, הם אותך היו הכי הכי מעריצים. תמיד כשאתך הם נפגשו, לפתע פתאום את כל העולם הם שכחו. ורק אתה היית מרכז עולמם ואותם להזיז ממך לא היה ניתן.

את הרצינות שלך בלימודים אנו לא שוכחים וגם לא את הוויכוחים היכן כדאי בצבא לשרת האם בצנחנים או בחילות אחרים. אנו זוכרים את רצונך העז לשרת אך ורק בחילות הקרביים. אתה את שרותך לא הספקת לסיים, כנראה מילאת ב-19 שנותיך את כל התפקידים שנועדת להם בחיים.

אנו חשים בחסרונך במיוחד בחג הסוכות אותו אנו נוהגים מזה שנים, כל המשפחה ביחד לחוג בסוכה אשר ב"שערי תקווה".

גם בחג האחרון בו לא היית עימנו ובביהכ"נ מקום שבילך שיריינו, כי קשה היה להאמין ולהבין, וקשה היה לחרוג מן ההרגל ולקבל שבסוכות הזה מקומך יהיה חסר.

איתי, אותך תמיד נזכור! את התינוק הבלונדיני השמנמן, את התלמיד המצטיין, את הבחור החכם והמופנם, את הגבורה והמסירות ללא סייג. תהיה בלבנו לעד.

הדודים דינה ואריה



איתי בן דודי היקר

היית לי בן דוד וגם חבר
ובעצם לי היית אח בוגר
איתך תמיד אהבתי להתייעץ
ולשמוע סיפורים, על כל החברים.

איתך אהבתי לבלות,
להשתולל, וכמובן ללכת מכות.

ממך קיבלתי הרבה דברים.

משחקים, פוסטרים, קלטות ובגדים.

ואותך רציתי לחקות בכל העניינים.

כשנהרגת לא האמנתי שזה נכון.

ובלוויה סירבתי לעזוב את הארון.

בכיתי ובכיתי המון.

והייתי עצוב כל היום.

לאחר שנתיים למדתי קצת להתגבר,

כי היום אני בוגר ומבין הרבה יותר.

את תמונתך על שולחני שמתי

ולך סיפורים אין ספור סיפורתי.

דרך התמונה שאלות אותך אני שואל

אבל תשובות אינני מקבל.

אך אני יודע שאתה עלי מסתכל

ובשמים בשבילי אתה מתפלל.

בכור

"כה אמר ה': בני בכורי ישראל" (שמות ד', כ"ב)
איתי, בן בכור נולד לוילמה וחיים.
נכד בכור לזיידא ליאון ובבא חלה.
אחיץ בכור נולד לי.

"בכור שורו הדר לוי" (דברים ל"ג, י"ז)
בכור זו ראשוניות, זה חידוש, זה הדר.

בכל צעד שלו היה חידוש: איתי עושה כך וכך, איתי מדבר, איתי לומד ללכת,
איתי הולך לבית הספר, איתי תלמיד מצטיין, חוגגים לאיתי בר מצווה, ובן וכך
בכור הולך להיות חייל קרבי בצבא ישראל.

"את הבכור... יכיר לתת לו פי שניים" (דברים כ"א, ט"ו)
והוא קיבל פי שניים אהבה, תשומת לב, דאגה.
אבל הקב"ה אמר "קדש לי כל בכור" (שמות י"ג, ב')
מפרש רש"י בפסוק "לעצמי קניות" ו
הוא לקח אותו לעצמו.

וכמו התפילה שאומרים כאשר מביאים את הביכורים "ועתה הנה הבאתי את
ראשית פרי האדמה אשר נתת לי ה'" (דברים כ"ו י"ו) ובהמשך הפסוקים וידוי
המעשר של שנה רביעית שזמנו בערב פסח כמו שמפרש שם רש"י.
גם אנחנו נתנו את איתי בערב פסח ונבקש:
"השקיפה ממעון קדשיך מן השמים וברך את עמך את ישראל ואת האדמה
שנתת לוי" (דברים כ"ו, ט"ו)



❖ התאריך ט' ניסן תשנ"ה חרוט אצלי כיום השחור ביותר בחיי, באותו יום ישבתי ולמדתי ברוגע ובנחת עד שנשמע הטלפון ומעבר לקו היתה אימי והודיעה לי על הפגוע בכפר דרום. באותו רגע הרגשתי שאבן כבדה נפלה עלי הרגשתי את עצמי לווהטת וצמרמורת עברה בכל גופי ורק התפללתי שאיתי לא יהיה שם. אחרי שעתיים וחצי התקשרתי לבת משפחתי ושאלתי אם היא יודעת משהו על איתי. היא ענתה לי הכל בסדר. לא נרגעתי פתחתי ספר תהילים כל האותיות התפזרו לי באויר. כעבור שעה צלצול טלפון ומעבר לקו היתה בת משפחתי שכנראה הדאגתי אותה והיא התקשרה וקבלה את הבשורה. ובמשפט אחד היא אמרה לי: "איתי איננו, אין לנו יותר את איתי".

איתי תמיד תהיה בלבבי ובזכרוני כבחור שקט צנוע ומופנם, בחיים לא ידעת לומר לא כשצריך עזרה ותמיד ידעת להקרין חום ואהבה לסביבה.

תמיד ידעת לקלוט אנשים שהיו עם מצב רוח רע אפילו שהסתירו את זה. להבדיל בין חיים לחיים נולדנו באותו תאריך בהפרש של שנתיים. ועל אף שזה התאריך הלועזי. תמיד שמחתי על איזה זכות נפלה בחלקי ותמיד שאמרו לי מזל"ט נזכרתי בך. היום שהתאריך הזה מגיע, הוא מגיע עם המון כאב.

תמיד תהיה חרוט בלבי כבן דוד וחבר שאיתו העברתי את רוב שנות ילדותי. איתי לצערי לא איתנו אך אני מאמינה שנשמתו בקרבנו תמיד.

האבדן גדול מכדי לקלוט אך שראיתי איך משפחות אחרות מקבלות את האובדן. ואחרי שראיתי שאיתי לא איתנו אך הוא השאיר למטה המון דברים שרק אפשר ללמוד מהם. לקחתי אותם ורק התחזקתי וצברתי כוחות חדשים כי איך שאני זוכרת את איתי הוא לא היה רוצה שאף אחד ישבר אלא שנמשיך באותה דרך שאיתי ואנחנו מאמינים בה.

בלבבי תהיה תמיד

ותודה רבה על כל מה שזכיתי ללמוד ממך

ועל זה שזכיתי להיות בת משפחתך

יפעת פרידברג

❖ ביום אביב אחד יצאו כמה נערים ביום "אביב" אחד למשמרת כולם מוכנים.

אחד מהם היה' לנו מאוד יקר.

אחד מהם היה' איתי המוכר.

אהוב היה' על כולם ועל כל סביבותיו.

אהוב היה' על כולם, לבוש במדי קרב.

באוטובוס נסע עם עוד כמה חברים

הם נסעו כולם להתפזר בכמה בסיסים.

מכונית תופת הגיעה ונכנסה בהם.

מכונית תופת הגיעה ולקחה את חייהם.

האוטובוס כולו מלא פצועים ודם,

חובשים ומשמרה מנסים להחיותם.

אתה נפגעת קשה כבר לא מרפאים אותך

אתה נפגעת קשה והלכת לעולמך.

השארת אותנו יתומים בכאב שלא יתואר.

השארת אותנו יתומים בתקווה שתחזור

מחר.

חסר לנו אתה בן דוד, בן ואחיין.

חסר אתה לנו מאד, אך החיים ממשיכים

במסלולם.

לא שכחנו, עוד נזכור את היום בו רשעים

באו אותך לגזול.

רעות, בת דודתך



חסר לנו, וחסר לי הילד היושב בשורה שלפני

חסר לי הילד השולח את אחותו, הילה שתיבדל לחיים ארוכים, לבקש סוכריה, כי הוא כבר גדול...

חסר לי השקט שהוחלף בקדיש.

חסר לנו לכל בית הכנסת, הקדוש "איתי" שנרצח ע"י מחבלים בני עוולה שכל מטרתם להשמיד ולאבד את עם ישראל בארץ ובגולה ולהגלות, את מי שישארו, לארבע כנפות הארץ.

צדיקים במותם קרויים חיים, ואין שום בריה יכולה להגיע למעלת הרוגי מלכות שאיתי זיכרונו לברכה נמנה עליהם.

אמרו רבותינו: גזירה על המת שישכח מהלב, הם לבטח התכוונו למת טבעי, בן המאבד אב או אם, אח או אחות או קרובים אחרים להם היה לו קשר הדוק, אבל איך הורים יכולים לשכוח בן, ואיך יכולים לשכוח את איתי בנם יחידם, שהועלה על "מזבח השלום".

"שום תשים עליך מלך" אומרת התורה, וחובה על מלך לכתוב ספר תורה, חובה זו אומר הרמב"ם מוטלת על כל יהודי באשר הוא, אך לא כל אחד זוכה לכתוב ספר תורה שלם, לרוב משתתפים באותיות או בעמודים, ספר שלם הינה אחת הזכויות היותר מקודשות בעם ישראל, זכתה המשפחה לקדש את איתי בקדושת מלכות זו.

הספר שהוכנס ישכון בין שאר ספרי התורה הנמצאים בבית הכנסת שלנו, חלקם אודים מוצלים מאש הצורר הנאצי, אלו ספרים שבעצם היותם התגברו על הצוררים לדורותם, ובקריאות השבועיות בהם, אנו אומרים לכל העולם "הרגתם בנו אך לא את רוחנו".

בין שני עצי החיים התופסים את הספר תשכון רוחו של איתי ובקריאה השוטפת בו יזכר לנו לעד. וכך, למרות הגזירה שהמת ישכח, את איתי לא נשכח ורוחו תרחף מעלינו. וכשרוח האדם נמצאת הוא לא מת, הוא איתנו כדוד המלך החי וקיים.

צביקה פרידמן

(נכתב לקראת הכנסת ספר התורה ע"ש איתי)



איתי!
 כל כך קשה לי לכתוב עליך בלשון עבר, אך מה לעשות, עברו כבר כמעט שנתיים שאתה לא איתנו וצריך להתחיל ולהאמין. אני את איתי זכיתי להכיר במשך רוב חייו. החל מכיתה א', בה התחלנו ללמוד ביחד ועד לאותו יום נורא בו נרצח איתי. במשך 13 שנות היכרותי עם איתי הספקתי לחלוק עמו חוויות רבות, שישארו בזיכרוני לעד ויעזרו לי להיזכר באיתי בכל עת. במשך תקופה ארוכה זו בה היינו ביחד הספקתי להכיר את איתי כאדם, כחבר וכידיד. בתור חבר קרוב לאיתי, לא יכולתי שלא לשים לב, ליחסו המיוחד אלינו, החברים, שהיו ממש הכל בשבילו. אך אם אנחנו, החברים, היינו כ"כ חשובים לאיתי, אתם המשפחה, חיים וילמה עינת והילה, הייתם ממש "ערך עליון" בשבילו. אצל איתי המשפחה היתה דבר ראשון ומעל הכל. כולנו חסרים את איתי, וברור שאתם המשפחה חסרים אותו עוד יותר. ובכל זאת אתם הם אלה שתומכים ועוזרים תמיד, ועל כך מודים אנחנו לכם. ואותך איתי, תמיד נזכור!
 ממני

חגי

❖
 איתי נפל על הערכים שעליהם גדל בבני-עקיבא: אהבת הארץ, קידוש השם. במשך שנות היכרותי עימו, כמדריך בתנועה, גיליתי בחור שקט, שאינו מחפש להתבלט, ובכל זאת בולט. בולט בשקט הנפשי, במבט עיניו השקול ובדבריו הנבונים, שכולם תמיד אהבו לשמוע. איתי היה מנהיג, שהצליח לסחוף אחריו רבים בשקט הפנימי שלו, ובביטחון בדרכו.

אולי היו שראו בו קשות, אך כמו כל צבר אמיתי, הוא היה רך מבפנים. בחייו, הגשים את ערך אהבת הזולת, ובמותו, את ערך אהבת הארץ. כך, לאחר שנות חיים כה מועטות סגר מעגל, כשהצליח להגשים את הערכים, שבשבילם אחרים מקדישים שנים ארוכות כל-כך. יהי זכרו ברוך.

מני

איתי

אוהב ומתגעגע

חבר

ערב יום הזיכרון תשנ"ו

11.00 - צפירה.

השנה הצפירה בשבילי היתה כ"כ מיוחדת ואפילו לא כ"כ עצובה, לרגע היה נדמה לי שאני רואה אותך מרחוק, עומד שם לידינו, בין כל החברים שלך מגבעתי... עם הכומתה הסגולה שלך, וכן אפילו מזיל דמעה...

כולם היו שם הילה ועינת ואמא ואבא, כל החברים הטובים שלך, צפיר ותומר, חגי ודרור, ועופר, אפילו הבן דוד שכ"כ אהבת עידו הקטן והחמוד... עמדתי שם ולא בכיתי רק בחנתי את האנשים שמסביב לקבר הקטן שלך, על כל אחד מהם שבדיוק עכשיו מתייחד עם הפרצוף שלך. עם דמותך, ישותך, אופיך, וחושב רק עליך ושואב כוחות להמשיך הלאה. להמשיך הלאה בשבילי זה לפעמים להיזכר בדבר מסוים שאמרת לי, ולהחליט לאמץ אותו בליבי יותר מפעם, מן רצון להוכיח לך שהנה אנחנו ממשיכים בדרכך. אנחנו עוד זוכרים, ולהיפך משתדלים לעשות דברים שהיו שגורים בפיך, והפכו לחיך, בידיעה שזה היה רצונך...

אני מוצאת עצמי שואלת לעתים: מה איתי היה אומר על מצב מסוים שקורה לי, ואני מנסה להתאים את התשובות שיעצת לי בעבר, וכשבאמת לבסוף אני מתנהגת באותו מצב כפי שיעצת אני מרגישה כאילו נתנה לנו האפשרות לדבר, והנה דברנו, ועזרת לי כ"כ. ממש כמו פעם...

לסיום אכתוב שאם היית יודע עד כמה משפחתך חזקה, וכמה דברים כבר הספיקו לעשות על מנת להנציח את שמך, היית גאה. אנו מוצאים עצמנו תמיד יוצאים מביתך מחוזקים, יותר ממה שבאנו... שגרת חיינו אומנם ממשיכה, זה דרכו של עולם, הגעגועים אולי פוחתים, אבל הזיכרונות בלב תמיד נשארים.

לזיכרון עולם
שלך



בערב זה יאמרו הרבה חברים עליך איתי שהרי ערב זה נועד כדי לזכור אותך, ואכן איתי, אנו, החברים, נזכור אותך תמיד ולא רק בערבים כאלו אלא בכל דבר שנעשה בהמשך חיינו.

נזכור - כאשר בכל ערב נצא

ותמונתך בראשנו תמצא

נתגעגע - כאשר נרצה לגעת בך

ולשמוע כבר מה דעתך

נצחק - כאשר נדבר על החברות -

שלך, בלי עין הרע, היו רבות

ואפילו נבכה - כאשר נראה את הסרטים

בהם אתה עדיין לא בן עשרים

ולכן אנו החברים

שאיתך עשינו הרבה דברים

שאיתך עברנו חוויות

ועשינו הרבה שטויות

נמשיך - לזכור להתגעגע, לצחוק, לבכות

כי לנו לא יהיה עוד איתי.

ולכם - חיים, וילמה, עינת והילה

בכל פעם שנוכל

למרות שגם לנו זה לא קל

נמשיך לבקר ולחזק אתכם

אנחנו עדיין איתכם.

צפיר

איתי

לפתע, ללא הודעה מוקדמת, התבשרנו באסון הנורא, איתי שלנו נהרג.
עמדנו קפואים במקום, המומים מתקשים ומסרבים להאמין.
לא ייתכן, אמרנו לעצמנו, לא ייתכן שהפיגוע הבוקר לקח מאתנו את איתי.
חבר יקר,

רק היום במלאת שנתיים לנפילתך, מבינים אנו שאין מדובר בחלום נורא
שמתמשך, אלה במציאות קשה שעלינו לציית לה.

לו ידעת איתי, עד כמה אתה חסר לנו, לא עבר לו יום ללא געגועים, שרק
הולכים וגוברים. שנתיים מאז היום הנורא, ואתה עדיין עמוק בתוך ליבנו, אתה
חלק מאתנו, בכל נושא שאנו מתקשים וצריכים עזרה, בכל פרשת דרכים שאנו
מגיעים ומבקשים יעוץ, אנו פונים אליך. מנסים לחשוב לעצמנו כיצד היית אתה
נוהג, להיכן היית אתה פונה, וכך אנו אחרים.

איתי, כל-כך קשה לאבד חבר, אך קשה יותר לאבד חבר ואדם כמותך.
איתי, חבר יקר,

דע לך, לעולם לא נשכח אותך, זכרך יהיה אתנו לעד,
קואב, מתגעגע ועדיין מתקשה להאמין

געגועים לחבר

איתי! רק אתמול ישבנו ביחד
ולפתע אני עומד לבד
אולי זה חלום רע
את סופו לא אדע
אחיה את הידיעה הקרירה
שבתוכי נשארה הנשמה הצעירה

איתי! רק אתמול צחקנו ביחד
ולפתע אני בוכה לבד
הקליפה העוטפת אותי בלטה
הרי זו מציאות בוטה
אך אולי עוד פעם לראות
להגיד שלום ולהתראות

איתי! רק אתמול שיחקנו כדורסל
ולפתע אני כל-כך מבוזבז
לדבר איתך ולגעת בך
רק עוד פעם לדעת חברותך
חברות בין ילדים
מהותה לא יבינו רבים

להיפרד לא אוכל
לדבר, לא מסוגל
לבכות, קצת קשה
לחלום, לפעמים משתנה
אך איתי! בחיי אחיה את חיך
גם אם זה בלעדיך.

צפריר

עופר





עומדים מול הקבר הטרי
 האם אתה רואה אותנו?!
 הנה אחותך שלפעמים איתה רבת
 והנה זו שאותה תמיד הרמת
 את מי היא תחבק כשישוב מרחוק
 עם מי היא תוכל לפעמים לצחוק...
 זה אבא, איתי, אני צועק אתה שומע?!
 אני לא רוצה שתלך לי, אני כבר מתגעגע
 אתה סחבת היום הרבה, היה לך כבד?
 איך בבוקר נפרדנו ועכשיו הכל אובד
 אמרתי לך שתשמור על עצמך ילד שלי
 19 שנים של גידול ועכשיו מה הבאת לי
 איתי, אני שותקת כאן ליד הקבר
 זו אמא אתה רואה, בוכה עליך גבר
 הרחתי את האפטר שייב ממך היום בבוקר
 המדים היו מגוהצים יפה, זה עלה לי ביוקר
 בני בכורי למה הלכת, למה?
 רוצים אותך תראה רק כמה
 איתי זה אנחנו כל החברים לא יכולים בלעדיך אבל הולכים
 תיארתי לעצמך שתראה אותנו זה על זה? ככה? בוכים?!!
 ילד יפה הנה כל הבנות שאותך אהבו
 ביופי שלך ובקסם אחת אחת הן נשבו
 ליד הקבר הטרי בוכים ובוכים
 כואב לכולנו, אתה עכשיו של אלוקים...

גלית דוידוביץ



קשה למצוא את המילים כדי להביע,
 קשה למצוא את המילים כדי לנחם את הכאב.
 בכלל איך כותבים?
 אליך? עליך?

חושבים שאנחנו חזקים, משוכנעים שהתרגלנו למודעות שחורות,
 מציצים בדף המצבות וממשיכים הלאה.

ואז שזה נוחת
 כשהשם מקבל משמעות
 נחנקים מבפנים בלב, בראות,
 והדמעות זולגות והן לא מהלחות.

התמונות בראש כה רבות, הזיכרונות כ"כ חדים,
 כאילו רק אתמול היינו ילדים ושחקנו משחקים.

והרי שחקנו כ"כ הרבה.

כל היסודי ביחד תחנה אחר תחנה.

אני זוכרת שאיתי אף פעם לא הסתפק במבחנים בציון 95 ואפילו
 לא ב-98. רק 100! והאמת? רק זה מה שמגיע.

תמיד מרכז העניינים בכל מסיבה ובכל טיול,
 מוקף בהמון אנשים, מוביל את כולם.

בהפסקות כדורסל, כדורגל, "על בנים ועל בנות"
 וכמובן כל משחק הסתיים בניצחון.

הרי אי אפשר להפסיד כשחוד החנית נמצא אצלך,
 כשהטוב ביותר בקבוצה שלך.

אבל במשחק החשוב ביותר, במשחק החיים
 משהו החליט להפסיק את הניצחונות הרבים

ועל זה אנו מרכינים ראש מבלי לזוז ולנוע

כשמסביב מהדהדת וצועקת השאלה - מדוע?

ולכס הורים יקרים, דבר אחד אני יכולה להבטיח

אף על פי שאיתי איננו עוד בינינו,

אנו מרגישים אותו כאן - בעולמנו

היות ותמיד היה ויהיה אתנו,

כי איתי - אחד משלנו.

ושום דבר לא ישבור ויבקע

את עובדת היותו ידיד ורע.

כי את מה שיש מבפנים - בלבבות רועמים

לא יוכלו לקחת גם האויבים הכי גדולים!

מתגעגעת

סיה אונגר

חבר שאיננו

מחר נהיה שוב כולנו יחד בפגישה
נשב אצלי, אצלו בבית
וסתם נגלגל שיחה
מחר נשב כולנו ונפצח גרעינים
נראה בקולנוע סרט, נתפוס בים גלים

אבל מחר זה לא היה כמו פעם
אחד מאתנו חסר
מחר זה לא באותו הטעם
כשאייתי שלנו חסר
בכל מפגש צלך אותנו ילווה
הזיכרונות יציפו אותנו

העצב לא ירפה
אולי נשתוק לרגע ניתן לך להגיב
אילו רק יכולנו אותך אלינו להשיב
מחר נהיה כולנו כי אתה אתנו תמיד
אם לא בחיים אז בליבנו
ישאר ממך עוד שריד
קשה בלעדך, אחד מאתנו
חבר שאיננו... אתה משלנו
מחר כשאתה חסר הכל יהיה שונה
וכל מה שנשאל אותך רק מלמעלה תענה...

גלית דוידוביץ

(נכתב ב"א ניסן תשנ"ה, יום אחרי ההלוויה)



איתי (ז"ל)

אני יושבת כאן, וחושבת...
חושבת איך חלפו להם כמעט 10 חודשים מאז הפעם האחרונה שישבתי
ושמעתי הספדים ארוכים לזכרך.
חושבת, תוהה ועדיין מתקשה להאמין -
לפעמים איני יודעת אם אי פעם באמת אוכל להאמין שלא נשוב ונתראה עוד
לעולם.
הכאב, הצער, הפחד מהלא-נודע, שוהים בי ברגעים אלה בסערת רגשות
איומה.
הרצון לדעת אותך... שוב... מחדש... הגעגועים
יחד עם זאת המציאות שנוטה לנחות עלי ולזרום לה...
ולחזיר לי שזהו דרכו של עולם.
אומרים לי שוב ושוב, מזכירים לי שאלוהים רוצה רק את הטובים ביותר לידו
שם... למעלה...
להשקיף על המתרחש פה. לכוון אותנו מאי שם - ולעזור לנו ברגעים הכי
קשים.
הרגעים האלה בהם אנו חושבים עליך.
ונוכחים בכל אותם החוויות המשותפות שלנו, הגעגוע העז לזכות שוב בחיך
השלו הזה שלך.
הכאב לא ינוח ולא ינום עוד לעולם -
הרצון העז הגעגועים התמידים, ההשתוקקות הזו - ליראות, לשמוע, לגעת,
כל אותם החושים שאבדו ולא יחזרו לעולם.
איתי - "משהו ממני הלך איתך".
שוב ושוב עולה במוחי השאלה: "איך נפלו גיבורים?"
אהבתי אוהבת ואוהב אותך תמיד...
היית חבר אמיתי -
היום יש לי ים של זיכרונות שילוו אותי תמיד...
שלך

טלי גימפל



WISH YOU WERE HERE

So, so you think you can tell heaven
from hell' blue skies from pain.
Can you tell a green field from a cold
steel rail?

A smile from a veil,
Do you think you can tell?

And did they get you to trade your
heroes for ghosts?

Hot ashes for trees, hot air for a cool
breeze?

Cold comfort for change?

And did you exchange a walk on part in
the war for a lead role in a cage?

How I wish; how I wish you were here.

We're just two lost souls swimming in a
fish bowl, year after year

Running over the same old ground,
what have we found?

The same old fears

WISH YOU WERE HERE.

איתי

אף פעם לא חשבתי, שאכתוב עליך אלא שאם כבר אז אכתוב בשבילך.
כבר או-טו-טו שנתיים חלפו מיום שהלכת ולא שבת, ודומה שכל הסובבים
עדיין לא מעכלים זאת ובוודאי שלא מבינים זאת.

מה שעושה את הכתיבה עליך קשה וכמעט בלתי אפשרית.
איך אפשר לכתוב בלשון עבר על מישהו שהיה חי כל כך, דומיננטי כל-כך,
אהוד ומקובל כל-כך. נדמה שאף פעם לא אתפוס שלא אראה אותך יותר, לא
משנה כמה זמן יחלוף, זה לא יעשה את זה - קל יותר, אלא להפך קשה הרבה
יותר, משום שנבין עד כמה אתה חסר!

לא אכתוב פה מילים שיתארו אותך משום שעדיין המשימה קשה מנשוא (וגם
כמעט שנתיים לא מספיקים לשאת זאת). ובוודאי ישנם אנשים שיעשו זאת טוב
ממני, אנסה רק לשדר את התחושה הפנימית שלי ואני מאמין שיש עוד רבים
שמנסים להתמודד עם החלל הענק שהשארית אך עדיין לא מצליחים!

וכל יום שעובר זה קשה יותר כאשר נזכרים בכל הזיכרונות "הקטנים"
שעושים את ההבדל, כל הצחוקים הקטנים, והחוויות הרבות. כאשר אני שומע
מוזיקה שאני יודע שאהבת, חושב על מקרים מסוימים מה היית אומר, ומה
היית חושב, ומה תהיה תגובתך. ובכל יציאה לבלות כאשר חסרונך עדיין מורגש
היטב ואף אחד לא יוכל למלא את מקומך.

תלויה לי תמונה שלך בספרייה וכל פעם שאני רואה אותה מציפים אותי
זיכרונות ושאלות, למה? ואיך?
שנדמה שאף פעם לא תהיה להם תשובה.

במקרים מסוימים אני מוצא את עצמי מנסה להיכנס לך לראש, לברר את
תגובתך, משום שתמיד, בכל בעיה ושאלה ידעת תמיד לתת את הפתרון הטוב
ביותר. לא משנה כמה אכתוב, וכמה יכתבו עליך עדיין לא נוכל להבין את החלל
העמוק שהשארית כאשר הלכת!

ורק אז אולי אנשים שלא הכירו אותך, יוכלו להבין עד כמה האבדה היא
ענקית ובל תתואר.

מלבד התמונות והזיכרונות אתה מופיע לי לעתים בחלומות מה שעושה את
חסרונך ליותר קשה ובלתי מובן.

לעולם לא אשכח אותך, חבר, אני רוצה להקדיש לך שיר שאני יודע שאהבת
ומתמצת במעט את ההרגשה שנשארה לאחר שהלכת. השיר נקרא -

"Wish you Were Here" ("הלוואי שהיית כאן") של ה-פינק פלויד, להקה
שהערצת.

"לנצח אחי אזכור אותך תמיד - וניפגש בסוף אתה יודע".

חבר, אתה חסר.

זוכר ואוהב תמיד

יעקב



אחי איתי

בעולם הזה לי אתה היית אח
ובעולם שם אתה מלאך
בליבי שירים עצובים מתנגנים
כי אתה נבחרת ללכת בין כל הילדים
כולם עליך בוכים ילדון
כי אתה לא אתנו זה נכון.
את ריחך אני עדיין מריחה
כי פה אני עליך בוכה.
בצבא רצית רק קרבי
ובגלל הקרבי אתה לא איתי
נשמתך תישאר תמיד טהורה
אבל אנחנו נשאר בלעדך

הילה

ואין יותר גבעול חולם על שפלתו
ואין יותר נדרי ואסרי,
רק הבטחת הרוח כי הנשם בעיתו
עוד יחנן את עפרה, בתם תשרי.
עמרם פורת

אסוף את כל מראות פנייה היפים,
כמו את הפרי ואת הכר.
האדמה היא אפרה מתחת לשלפים,
ואין לה עוד לתת לד דבר.

❖ אסוף את המעשים, את המלים והאותות,
כמו יכול ברכה, כבוד משאת,
אסוף את הפריחה, אשר גמלה לזכרונות
של קוץ שחלף בטרם עת.





יש כוכבים שאורם מגיע ארצה
 רק כאשר הם אברו ואינם.
 יש אנשים שזיו זכרם מאיר,
 רק כשהם עצמם
 אינם יותר בתוכנו.
 אורות אלה -
 המבריקים בחשכת הליל,
 הם המאירים לנו את הדרך...
 חנה סנש



צעדת השלושה
ע"ש נטע סופרין. אית' דינר וצביקה נרבת ז"ל
בני ראשון לציון שנהרגו בפיגוע האוטובוס בכפר דרום ט' בניסן תשנ"ה 9/4/95
- דינוק -



הקדיש

הקדיש הינו מסימני האבל היותר בולטים והיותר מקושרים לשכול. מלווה קדיש את משפחת המת החל מן המוות, דרך שנת האבל, ועד ליום הזיכרון שחל מידי שנה.

כשחובר הקדיש לראשונה וצורף לתפילה, לא נאמר הקדיש על המת דווקא, אלא היווה חלק אינטגרלי מהתפילה ככל חלק אחר. אולם, משנקבע ע"י חז"ל לאומרו על המת, יצא הקדיש ממעמדו הישן, והפך לאחת מדרכי הביטוי של האבל, כאשר בין המילים מבצבץ כאבו של האומר, יגונו, וכן תקוותו לנחמה בעתיד.

"קדיש יתום" - תוקן מלכתחילה ע"י חז"ל עבור בניהם של נפטרים כדי לאומרו לעילוי נשמות הוריהם. אולם לצערנו, בדורנו נתרבו המקרים בהם אומרים אבות קדיש על בניהם שנפלו, אם בשעת קרב, ואם בפיגועי תופת. מהי מטרת אמירת הקדיש? האם להזכיר את המת? לפאר את מעשיו בחייו? אם נתבונן היטב במלות הקדיש נבחין בתמיהה שאינו מזכיר כלל את המת - או מוות בכלל, אם כן מדוע נקבע דווקא נוסח זה לאומרו? כדי למצוא תשובה לשאלה זו נתבונן במספר מקורות בחז"ל הנוגעי באמירת הקדיש: "בשעה שישראל נכנסין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, ועונין: "יהא שמי הגדול מבורך", הקב"ה מנענע ראשו ואומר: "אשרי המלך שמקלסין אותו בביתו כך, מה לו לאב שהגלה את בניו, ואוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם" (ברכות ג' א') - ממקור זה לומדים אנו שעניית "יהא שמי רבא" מקרבת את הגאולה וחזרת עם ישראל לארצו לניהול חיים תקינים. ממקור נוסף נראה שענייה זו סגולה לה גם לביטול פורענות: "אמר ר' יהושע בן לוי: על העונה אמן יהא שמי רבא מברך בכל כוחו - קורעין לו גזר דינו, שנאמר (שופטים ה'): 'בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה' - מאי טעמא בפרוע פרעות? - משום בברכו ה'" (שבת קי"ט ב').

מסתבר שלקדיש יש כוח לשנות דברים גם בעולם הנשמות: "...עומד זרובבל בן שאלתיאל על רגליו ואומר: "יתגדל ויתקדש" וקולו הולך מסוף העולם ועד סופו, וכל באי עולם כולו עונים אמן, ואף רשעי ישראל שנשתיירו בגיהינום עונים ואומרים אמן מתוך גיהינום, ומתרעש העולם עד שנשמע קול צעקתם לפני הקב"ה והוא שואל מה קול הרעש הגדול אשר שמעת? ומשיבים מלאכי השרת ואומרים לפניו: ריבוננו של עולם אלו רשעי ישראל שנשתיירו בגיהינום, שעונים אמן ומצדיקים עליהם את הדין - מיד מתגלגלים רחמיו של הקב"ה עליהם ביותר, ואומר להם: לכו ופתחו שערי גיהינום והעלו אותם" (ילקוט שמעוני, ישעיה פרק כ"ו) - רואים אנו שמעבר לגאולת ישראל, לקדיש גם כוח בגאולת הנשמה.

לאחר עיון במקורות אלה נחזור לשאלה ששאלנו בתחילה: כאשר נאמרת תפילת הקדיש ע"י קרובי הנפטר, לעילוי נשמת יקירם, מצטרפת היא אל רצונם

קדיש (הנוסח העברי)

יתגדל ויתקדש שמו הגדול, בעולם אשר
ברא כרצונו, וימליך מלכותו ויצמיח ישועתו
ויקרב משיחו, בחייכם ובימיכם ובחיי כל בית
ישראל במהרה ובזמן קרוב ואמרו אמן
יהא שמו הגדול מבורך לעולם ולעולמי
עולמים.

יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא
ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמו של הקדוש
ברוך הוא. למעלה מכל הברכות, השירות
התשבחות והנחמות הנאמרות בעולם ואמרו
אמן.

יהיה שלום רב משמיים וחיים טובים עלינו
ועל כל ישראל ואמרו אמן.
עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו
ועל כל ישראל ואמרו אמן.

הקדום של כל עם ישראל בגאולה. תפילה זו אומנם אינה עוסקת במוות אולם מקשרת היא בין החיים למוות ע"י מתן משמעות לשניהם, תפילה זו, העוסקת בנצחיות הקב"ה ובגאולה, מספקת נחמה, ובכך מקהה מעט את הכאב על המת. בתפילה זו המבטיחה גאולה, טמון גם הסיכוי לחיבור מחדש בין המת לחי - חיבור שלעולם לא ינתק עוד.
 - יתגדל ויתקדש שמייה רבה -
 נכתב בידי יניב דינר ע"פ דברי הרב אפרים צמל, שבט תשנ"ז



לזכר בני איתי

קשה, כמעט בלתי אפשרי, לכתוב על איתי בני כי איננו. הזכרונות הטריים עדיין יוצרים אשליה כי הנה, בכל רגע עומדת הדלת להפתח, ובפתח איתי, עם חיוך שובב והתנצלות על עוגמת הנפש שגרם לנו בהעלמותו. מאז שאיתי הלך לגבעתי ראיתי רק רע. ליבי ניבא לי שהגרוע מכל עומד לקרות בכל רגע.

קשות מאוד היו הפרידות מאיתי בשובו לצבא מחופשת שבת, כאילו הרגשתי שזו פגישתנו האחרונה.

גם באותו יום ראשון שבו אירע האסון. הסעתי את איתי לתחנה המרכזית, ואחרי שירד מהרכב המשכתי להסתכל עליו בראי כשמחשבות רבות עוברות במוחי. הייתי בנתניה כשמעתי לראשונה על פיגוע באוטובוס ליד כפר דרום. פרפורי הבטן היו חזקים מאוד, המחשבות הגרועות ביותר החלו לרצד במוחי ומצד שני ניסיתי להאחז בכל זיק של תקווה שאיתי לא באוטובוס. אך בתוכי ידעתי את האמת. מיד חזרתי הביתה. פשוט לא יכולתי להמשיך לעבוד.

בימים הקשים, בשבעה, בשלושים, במשך שנת האבל ולמעשה עד עצם היום הזה, יצאנו מחוזקים מאוד. גילינו משפחה אוהבת ותומכת שעושה הכל לעזור ולהקל ולו במעט על הכאב האיום - הרגשנו שותפות אמת באבלנו, מצאנו חברים וידידי אמת שלא עזבונו ברגעים ובשעות הקשות, ועשו כל אשר ביכולתם להקל ולו במעט על אבלנו הכבד - לא היינו לבד לרגע.

במשך השנתיים שחלפו השתדלנו להנציח את זכרו של איתי הי"ד ב"מפעלים" שונים, שחשבנו שמתאימים לאופיו המיוחד, לנכונות הנתונה ולעזרה לזולת שכל כך אפיינו אותו: קופת גמ"ח המספקת מזון למשפחות נזקקות, כתיבת ספר תורה, ולאחרונה גן ילדים - "הגן של איתי" במרכז "אורנית" - המשמש בית החלמה לילדים חולי סרטן.

רואה אני חובה להודות לכל אלה שסייעו בידנו לכתוב את ספר התורה לזכר איתי, ולכל אלה שהשתתפו בכתיבת ספר זה, שיהיה ספר זיכרון לאיתי הי"ד. איתי, לא נשכח אותך - אתה איתנו תמיד.

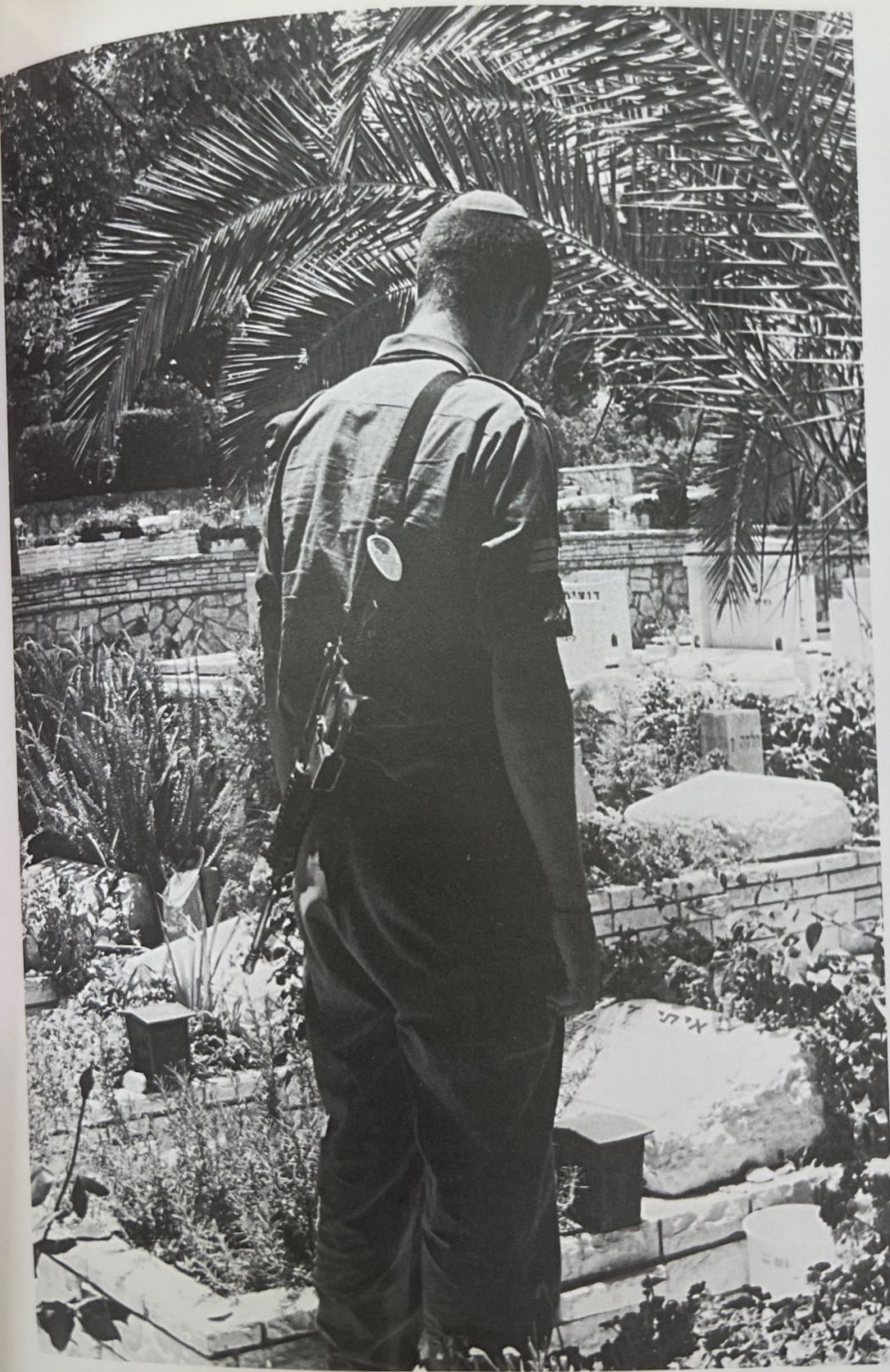
מי יתן והי' יאמר לצרותינו די ונראה אך טוב ובבניין ירושלים ננוחם.

אבא חיים



אולי נגד סבין
הגן של איתי
צויד הגן ותכלתו נתרם ע"י
משפחת דינר הי"ד
לזכר של
איתי דינר הי"ד
חייל חטיבת גבעתי
שנפל באוטובוס הדמים
בכפר דרום
ביום ט' בניסן תשנ"ה
ת.נ.צ.ב.ה.





כָּבֵד בְּמַה חוֹדְשִׁים
מוֹלְנוּ עָרִים.
הַפְּרָחִים עַל הַמַּצְבָּה שֶׁלְךָ
פּוֹרְחִים, בְּרִבְקוֹת הֵם פּוֹרְחִים
הַבְּרוּשִׁים הַגְּבוּהִים, הַשְּׁקֵטִים
בְּשׁוּלֵי הַחֶלְקָה,
רָצִים לְךָ, בְּמַה קָשִׁים הַבְּרוּשִׁים הָאֵלוּ,
וְהַקּוֹצִים מִסְּפָרִים שֶׁכָּבֵד סֵתוֹ, מִהָאֵבִיב
עָבַר קִיץ שָׁלֵם.
הַרִיק שֶׁהוֹתֵרֶת הוֹפֵךְ מִמְשֵׁי יוֹתֵר וְיוֹתֵר.
כִּמְעֵט שֶׁאֵפְשֵׁר לְאֶחָזוּ בְיָדִים.
וְאֵין מִמְּלֵא.

לְפַעֲמִים דוֹמָה שְׂשׂוּמַעַת אֶת הַצָּחוֹק
הַזֶּה שֶׁלְךָ
נִחְבֵּט בֵּין הַרְגָבִים.
אוֹתָן צִלְחוֹת, וְאוֹתָם סְבִינִים
גִּשְׁטָפִים פֶּעַם אַחֵר פֶּעַם.

וְשׁוֹב מִפֶּה לְפֶה.
פֶּה אַחֵר פָּחוֹת.

אֵין תּוֹפֵם, אֵתָה חֶסֶר
עָבְרוּ בְּמַה חוֹדְשִׁים
עָרִים הַבְּרוּשִׁים.

נָרְד מוֹסַנּוֹן